WEREld Nieuws

GEILLUSTREERD WEEKBLAD • 28 MEI 1955 • 27e JAARGANG No. 22

GRACE KELLY

© R. Marnette

Miss Palmboom zegt:

„Palmboom garandeert een smakelijke boterham"

Ja zeker! Deze romige margarine maakt een alledaagse boterham tot een ware tractatie!

Palmboom margarine is rijkelijk voorzien van vitaminen A en D. Koopt vandaag nog een groot blik Palmboom en gebruikt Palmboom voor Uw tafel en in Uw keuken — Uw gezin zal genieten van haar aroma en haar smaak. **Het is voordeliger om deze romige en smakelijke Palmboom margarine te gebruiken, omdat ze meer krachtgevende voedingsbestanddelen bevat.**

Palmboom

Wordt gebruikt door verstandige huisvrouwen!

53 PA-MSP-1/2

De merkwaardige secte der Graalridders

Zij wordt beschuldigd van allerlei duistere practijken

Een Duitse mysticus en schrijver, Oscar Ernst Bernhard, was de stichter van het genootschap van de Ridders van de Heilige Graal. Haar leerstellingen worden beschreven als een mengsel van Germaanse, Oosterse en Christelijke dogma's en overleveringen. Zij gelooft, dat de Dag des Oordeels spoedig zal komen.

Thans heeft pater Friedrich Josacher de secte aangevallen vanaf de katheder van zijn Katholieke parochiekerk in het schilderachtige Tyroolse dorp Schwatz in de Oostenrijkse Alpen. De Graalridders hebben hierop vanuit hun tempel op de Vomper een klacht wegens laster ingediend tegen de boze priester.

De Oostenrijkse politie beweert, dat de Graalbeweging bekend staat als een godsdienstige secte. Tot dusverre hebben volgens haar de autoriteiten nog geen aanleiding gevonden om zich met haar zaken in te laten.

Frau Maria Bernhard, de weduwe van de oprichter der secte, leidt thans de bewe-

Leden van de secte begeven zich naar het pyramidevormige graf van Abd-ru-shin, de stichter van de secte der Graalridders.

Links: Pater Jesacher die de secte beschuldigt van allerlei onregelmatigheden en tegen wie derhalve een klacht wegens laster is ingediend.

ging. In de Graalhiërarchie draagt zij de titel van de „Mensgeworden Liefde". Bernhard, die zichzelf Abd-ru-shin (de Dienaar van het Licht) noemde, stierf in 1941. Zijn volgelingen beweren, dat hij het slachtoffer werd van de nazi-tyrannie nadat de Duitsers hem hadden gedwongen een verklaring te tekenen, dat hij niet een door God gezondene was. Bernhard verkondigde, dat hij de reïncarnatie van een Arabisch vorst, Abd-ru-shin geheten, was. Daarvoor was hij echter Parsifal, de legendarische Germaanse ridder, die op zoek naar de Heilige Graal ging en die de hoofdfiguur is in Wagners opera Parsifal.

Bernhard diende zich in zijn boek „Van Licht tot Waarheid" ook aan als de incarnatie van de Heilige Geest. Zijn vrouw, zo zette hij uiteen, is behalve de „Mensgeworden Liefde" ook nog de „Koningin des Hemels". En zijn dochter, Irmingard, is de „Witte Lelie", symbool van de geïncarneerde reinheid.

Peter Jesacher nu, openbaarde, dat Bernhard zich aan verschillende strafbare feiten in Midden-Europa heeft schuldig gemaakt en dat hij in Zwitserland vier jaar gevangenisstraf heeft moeten ondergaan voor valsheid in geschrifte. Hij zeide ook, dat de leden van de secte systematisch worden opgelicht.

Het antwoord op al deze beschuldigingen was, zoals reeds gezegd, een aanklacht wegens laster.

Volgens pater Jesacher ontvangt de secte vrij grote bedragen van de ongeveer 8000 leden, w.o. Duitsers, Denen, Fransen, Zwitsers en Amerikanen. Hij schatte, dat de bankrekening van de secte op naam van de „Mensgeworden Liefde" een bedrag van ongeveer een millioen dollars aanwijst.

Velen begeven zich geregeld naar de tempel op de Volper om er hun godsdienst te belijden. De oorspronkelijk kleine gemeenschap bezit thans achttien gebouwen, waaronder de grote tempel en het Graalgraf, waarin Bernhard is begraven.

Behalve dat de secte in reïncarnatie gelooft, nodigt zij haar volgelingen ook aan om

Het centrum van de beweging. Op de voorgrond de feest- en vergaderzaal.

Otto Bernhard, de stichter van de secte, die in 1941 overleed.

De tegenwoordige leidster van de Graalridders, de weduwe van Bernhard.

Een Graalhelm, die gebruikt wordt bij feestelijke gelegenheden en processies.

hun geld en andere bezittingen aan haar toe te vertrouwen. Op de Dag des Oordeels, zo betoogt zij, zal deze belegging onaangetast blijven. Op die dag zal er een devaluatie van alle waardevolle bezittingen zijn behalve van die, welke in de tempel op de Volper in veiligheid zijn gebracht. Deze zullen hun volle waarde behouden.

De secte verkoopt ook exemplaren van Bernhards boek evenals „Graalhelmen", die bij feestelijke gelegenheden worden gedragen benevens zilveren en gouden kruizen. Leden van de secte, die in de nabijheid van het graf van Bernhard willen begraven worden, kunnen in het nabijgelegen kerkhof de daarvoor benodigde grond kopen. De aanhangers van dit merkwaardige geloof kunnen in de omgeving van de tempel logies krijgen waarvoor zij echter moeten betalen.

Bij de verschillende diensten en plechtigheden wordt rekening gehouden met de rang van de deelnemers. Zij die de titel van Graalridders hebben, gaan vooraan in processies. Daarna komen de „apostelen" en vervolgens de dragers van gouden en zilveren sterren.

De gemeente zorgt voor haar eigen voedsel, bezit verscheidene werkplaatsen en zijn eigen dokter.

DEL. 5-105-H.

Zuinigheid...

dat is een van de grootste deugden van Delfia braadolie. Zeeft U de gebruikte olie gerust weer door: Delfia *blijft* zuiver en de natuurlijke smaak van Uw gerechten *blijft* behouden.

In blikken van 1 - 2 kilo.

DELFIA

heerlijk, helder, houdbaar!

De minister van Voorlichting, dr. Lumban Tobing, heeft door de symbolische handeling van het doorknippen van een lint, op het terrein van de Landsdrukkerij een tiental woningen, bestemd voor het personeel van deze inrichting, in gebruik gesteld.

Op het terrein van de Internationale Jaarbeurs is de eerste steen gelegd voor de monumentale poort van de Jaarbeurs, die hier over enige maanden zal geopend worden. De plechtigheid werd verricht door de heer Adhan.

ACTUALITEITEN UIT INDONESIË

Een Indonesische delegatie, bestaande uit 43 personen, is met een toestel van de GIA te Tokio aangekomen ter bijwoning van het 15de Congres van de Internationale Kamer van Koophandel. De groep staat onder leiding van de heer R.S. Tedjasumana (midden met zijn hand naar voren).

Onlangs heeft de gouverneur van Zuid-Sumatra, de heer Winarno, een bezoek gebracht aan de installaties van de STANVAC te Sungei Gerong. Men ziet hem hier (midden) in de paraphinefabriek, waar hij zich uitvoerig over de bereiding van het product liet inlichten.

Afgevaardigden van twaalf Aziatische landen maakten deel uit van de Town Hall-missie, welke in de Verenigde Staten een rondreis heeft gemaakt om meerdere kennis van Amerika en het Amerikaanse volk te krijgen. Geheel rechts. mr. Moh. Roem.

Op Moederdag hebben enige in Japan studerende Indonesiërs, tezamen met andere Aziatische jongelui, onder geleide van enkele Japanse dames, die als „moeder" fungeerden, een picnic in de omgeving van Tokio gemaakt.

HET VERRE-OOSTEN

Links: Tijdens de viering van de 1 Mei-dag door de communistische Anti-fascistische Volksvrijheidsliga in het Aung San Herdenkingsstadion in Rangoon liepen in de stoet deze meisjes in nationaal costuum mee. Op de schilden staat in het Birmees: „65ste Meidag".

Rechtsboven: De kroonprins van Laos, Savang Vathana (rechts), wordt door de Birmese premier U Nu begroet bij zijn aankomst te Rangoon ter bijwoning van de 6de Boeddhistische Synode, die gehouden werd in de Heilige Grot in de buurt van de hoofdstad.

Door de Birmese douane te Rangoon werd aan boord van een Brits schip, bestemd voor Shanghai en Whampo, een hoeveelheid opium aangehaald ter waarde van 180.560 dollar. De contrabande was verborgen in blikken, papieren zakjes en geolied papier.

Rechts: Dr. Fadhil Al Jamali, (rechts) ex-premier van Irak, heeft na het bijwonen van de AA-conferentie een bezoek gebracht aan de Philippijnen. Op het vliegveld werd hij begroet door president Magsaysay. In het midden de chef du protocol.

De 4de Mei werd te Tokio een niet-officiële handelsovereenkomst met de Chinese Volksrepubliek getekend door Lai Jenmin, voorzitter van de Commissie tot bevordering van de Internationale handel, en Shozo Maruta, vertegenwoordiger van Japan.

Aziatische studenten, die in Japan studeren, woonden het traditionele Jongensfeest bij, waarop artistieke poppen, die legendarische helden en Japanse feodale oorlogsheren voorstellen, een voorname rol spelen. Geheel links de Indonesische student A. Kukuh en de derde van links zijn landgenoot Machfud S. Suwarno, die economie studeert.

„De Dans rond de Wereld"

AUSTRALISCHE BALLETGROEP OP TOURNEE DOOR INDONESIE

De „Conyn Dance Group" uit Sydney is momenteel — tot midden Juni — in Indonesië met een balletrecital voor de Kunstkringen, getiteld: „De Dans rond de Wereld". De naam van de leider van deze Australische groep klinkt zuiver Nederlands en inderdaad is Cornelius Conyn dan ook een in Australië genaturaliseerd Nederlander, die zijn loopbaan als balletcriticus en choreograaf voor de oorlog in Parijs begon en daar ook meerdere jaren als ballet-expert medewerker was van verscheidene Nederlandse tijdschriften. De artisten echter, die hij in zijn vijf jaren geleden gevormde groep opnam, waren en zijn allen Australiërs. De twee solisten, die nu hier zijn om het repertoire te brengen, ballerina Beatrice Audet en de danser Jon Marten, zijn beiden gedeeltelijk door hem geschoold.

Glyn Townley.

Beatrice Audet en Jon Marten in „Valse Triste".

Een zeer belangrijke aanwinst voor de tournee is de medewerking van een der meest vooraanstaande concert-pianisten van Zuid-Afrika, Glyn Townley, vooral in Engeland zeer bekend door zijn veelvuldig optreden voor de B.B.C., als solist zowel als concertospeler.

Het is wel aardig iets mede te delen omtrent het zeer speciale beroep van choreograaf, de „dansmaker", zowel als van de wijze waarop men een gezelschap en een repertoire opbouwt. Cornelius Conyn heeft dit met succes gedaan doch, zoals de meesten van zijn collega's trouwens, heeft hij de moeilijke weg van eigen zoeken moeten volgen, om, ondanks de onvermijdelijke fouten en tegenslagen, zijn eigen stijl te vinden.

Als jong kunstcriticus gevestigd in Parijs, groeide hij op met de geweldige expansie van klassiek ballet die in de dertiger jaren, na het overlijden van de grote Russische baanbreker op dit gebied, Serge de Diaghilev, eerst recht begon. Beroepscritici van het ballet waren er toen practisch niet..... de toneelrecensenten „versloegen" de balletvoorstellingen zonder veel van de techniek af te weten. Conyn voelde ook die leemte in zijn kennis en, alhoewel voorzoverre betreft de beoefening van de dans reeds stokoud — want in de twintig, ongeveer tien jaren te laat om met een klassieke dansscholing te beginnen — nam hij toch lessen van de grote Volinine, de eerste partner van Pavlova, die nog steeds aan de Porte de Champerret in Parijs zijn studio heeft.

***

Aangespoord door zijn grote vriendschap met de beroemde Spaanse danseres Doris Niles ging hij naar Spanje, om ook daar de dansstijlen te bestuderen, met als gevolg dat in 1936 zijn eerste in het Engels geschreven boek verscheen: „A short Survey of the Spanish Dance" (uitgegeven door Cyril Beaumont, Londen). Op de theoretische balletlessen volgden vele uren in de studio van Doris Niles doorgebracht, met wie hij later op tournee ging als manager. Door haar gezelschap werd toen zijn eerste ballet opgevoerd: „Les Forces Errantes", een allegorie, in de strikt-klassieke stijl gedanst op muziek van Scriabine. De première ging in 1939 in de Salle Pleyel in Parijs en het werk begon een succesvolle loopbaan, totdat het uitbreken van de oorlog hieraan een einde maakte.

In Australië aangekomen vormde de aspirant-choreograaf in 1949 een eigen kleine groep, en met steun van het Australische

Cornelius Conyn.

departement van Opvoeding en van de Arts Council al in 1950 op beroepsbasis geplaatst. De danser Jon Marten was vanaf het begin reeds leidende solodanser, als partner van diverse bekende ballerina's, van wie Hélène France moet worden gememoreerd, daar zij met Moira Shearer de eer deelde van de balletten in die eerste dansfilm. „De rode schoentjes". Alle dansers, die aangenomen werden, moesten een goede klassieke scholing hebben gehad. Met dit in perfectie getrainde materiaal kan de choreograaf dan alle mogelijke stijlen aanvaarden..... een ballerina kan in korte tijd een dramatische expressionistische dans leren, doch een leerlinge van de Centraal-Europese scholen kan natuurlijk onmogelijk de strakke beheersing en virtuositeit van het spitsenballet uitvoeren.

***

De eerste buitenlandse tournee van de dansgroep met het repertoire van de „Dans rond de Wereld" werd in Engeland, Frankrijk en Spanje zeer toegejuicht, omdat hier nu eens een dansrecital met een andere instelling was. Vooral voor de jeugduitvoeringen werden de korte, soms humoristische, doch altijd technisch verklarende inleiding van de choreograaf of van de dansers zelf zeer geapprecieerd en zulke noviteiten als Spaanse danszangen of een castagnetten solo (een staal van muzikale virtuositeit van Jon Marten) als onderbreking van de serie dansen ingevoerd. De laatste werkte enige tijd in het Albacein, de zigeunerwijk van Granada, met een der bekendste Gitana danseressen, Lola Medina, die hem vroeg haar partner te zijn voor een reeks voorstellingen.

Tijdens het bezoek van Koningin Elizabeth en Prins Phillip aan Sydney ontvingen de twee hoofddansers van de groep. Hélène France en Jon Marten, de vererende uitnodiging voor een „Royal Command" ballet aan de galavoorstelling deel te nemen.

Gedurende die laatste jaren kwam het talent van Beatrice Audet, de jonge ballerina die nu mee naar Indonesië is gekomen, steeds meer tot zijn recht. Vooral in haar samendansen met Marten bleek het, dat die twee volmaakt op elkaar waren ingesteld. Daar beiden een sterk ontwikkelde zin voor het komische hebben, werden nieuwe dansen van een parodie karakter aan het repertoire toegevoegd

PRODENT

TANDPASTA

Na elke maaltijd poetsen met Prodent geeft een frisse mond en tanden als parels, zonder een spoor van tandaanslag!

** Let op die grote tube, U krijgt meer en U betaalt minder!*

Zeer grote tube Rp. 2.50
Normale tube Rp. 1.75

P.I. 116

Strandmode der Italiaanse

Op deze modepagina's laten wij U deze Italiaanse modellen zien en wel voornamelijk voor strand en zee. Dit punthoedje van stro ziet men veel in de Siciliaanse badplaatsen dragen. Het laat zich gemakkelijk combineren met allerlei Schmuck ter verhoging van de vrouwelijke schoonheid, zoals op deze foto de typisch Italiaanse halsketting.

Van dezelfde linnen stof twee verschillende toiletten. Voor het strand. Ook hier is de lijn zo eenvoudig mogelijk gehouden. Zowel de broek van het linkse costuumpje als de rok van het japonnetje daarnaast zijn nauwsluitend overeenkomstig de nieuwste Italiaanse strandmode. Modellen van Emilio Pucci, Florence.

Links: Van Eliglau te Milaan is deze jeugdig makende japon van gedrukt katoen welke stof steeds meer en meer gedragen wordt. Men lette op de grote oorhangers en de brede armketting, welke bij dit eenvoudige maar vlotte toiletje gedragen worden.

* * *

Rechts: Ook deze creatie van Emilio Pucci, Florence, kenmerkt zich door een nauwe broek, die nog smaller lijkt door het zwarte taille-stuk en de brede biezen aan weerszijden van de pijpen. De blouse is van voyante kleuren.

badplaatsen

Links: Dit zeer aantrekkelijke strandtoilet van bedrukt katoen heeft, zoals men ziet, lange mouwen en wederom nauwsluitende broek. Om het middel wordt een zwarte band gedragen. Model van Emilio Pucci, Florence.

Rechtsboven: Een aardig en fris rood-wit strandcostuum van plastex met een als op het lichaam gegoten pasvorm. Een witte strooien punthoed, een originele halsketting en een brede armband maken de finishing touches van deze creatie van Armonia, Como, uit.

Linksonder: Een enigszins bewerkt en charmant badcostuum van lastex. Het werd geëxposeerd door Maison Armonia, Como.

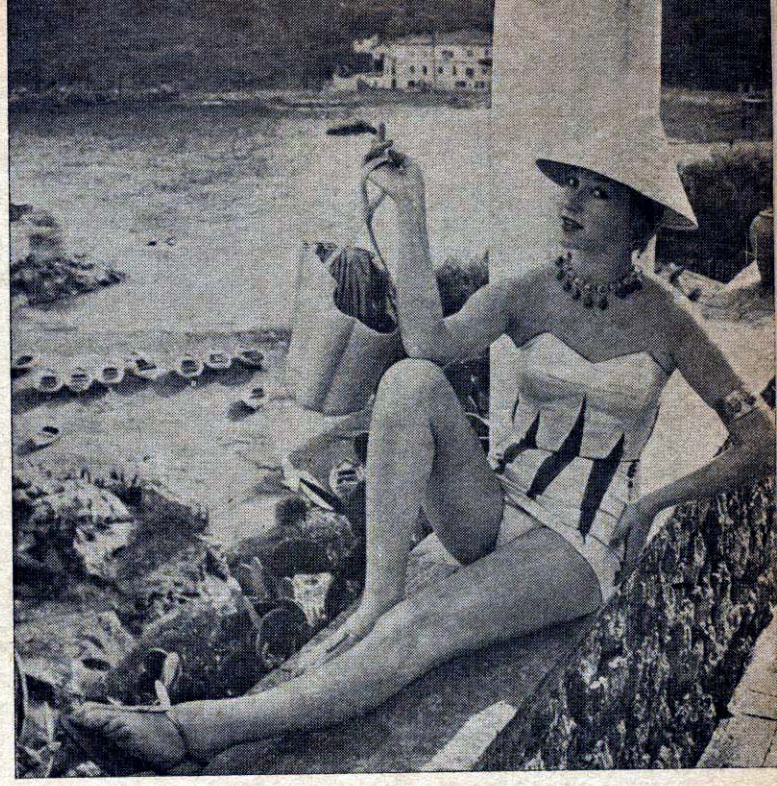

Een eenvoudige bikini van Armonia, Como, welke geen uitvoerige toelichting behoeft. Deze wel wat zeer summiere stranddracht ziet men steeds minder dragen in de Italiaanse badplaatsen.

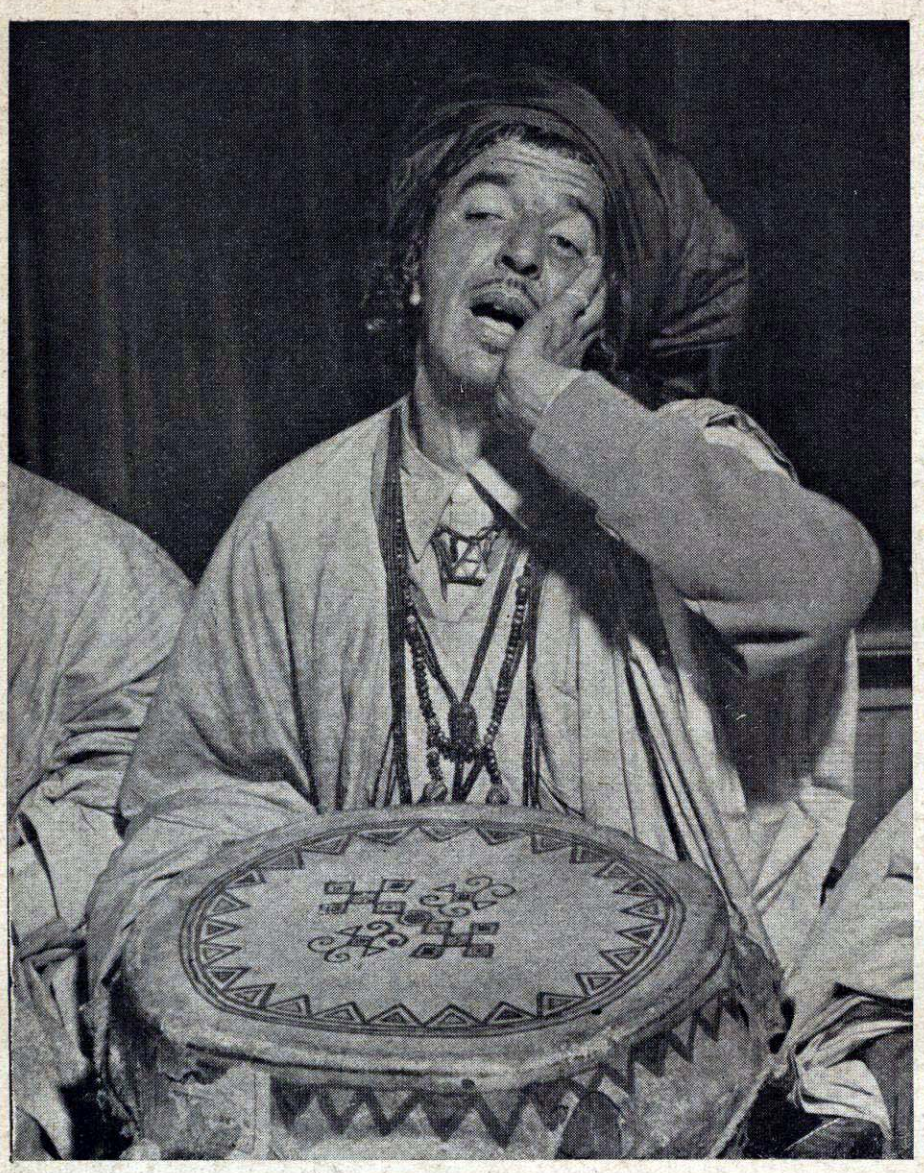

TOEAREGS!

Dansend, drummend en zingend door West-Europa

Tientallen millioenen West-Europeanen lazen in hun jeugdjaren, en herlazen op rijpere leeftijd, „Beau Geste" en „Beau Sabreur" en zij wisten dus af van die Toearegs, de fanatieke woestijnstrijders daar in het Zuiden van Marokko.

Vandaag de dag zijn de Toearegs nog even fier en trots als toen, maar zij hebben vreedzamer bezigheden: zij zijn landbouwers en veehouders en drijven handel en alleen bij hoge uitzondering grijpen zij naar de wapenen.

Zijn die Toearegs dus niet interessant meer?

„Hun eigen kunst, hun muziek, hun dansen, hun zang, hun gedichten, hun kleederdracht, hun in ere gehouden tradities zijn hoogst interessant en de wereld weet er veel te weinig van", meende een jonge, ondernemende Fransman. En hij vormde een gezelschap, dat hij „de Blauwe Toearegs" doopte en begon, in Marseille, een tournée door West-Europa. Het werd een zegetocht!

Uitverkochte schouwburgzalen in alle hoofdsteden, ontelbare ovaties bewezen, dat de Europeanen een kennismaking ook met niet-vechtende Toearegs hogelijk waardeerden.

En de Toearegs, wat dachten en zeiden zij ervan?

Wel, de gasten uit de Woestijn hebben hun mening niet onder stoelen of banken gestoken!

Aanvankelijk waren zij verbaasd over al die haast en drukte in een vreemde wereld, maar al heel gauw stapten zij in ondergrondse, taxi en tram, alsof zij hun levenlang niets anders hadden gedaan.

„Jullie eten er goed van", was hun mening in Nederland; „...maar, da's geen kunst met zoveel water!"

„Verveelt dat reizen en trekken niet?" vroegen wij.

„Dat hangt er van af. Sommigen van ons vliegen niet graag, sommigen zijn er dol op; wij hebben in heel goede treinen gezeten en op de boot en in de meeste hotels is het „mostahassan!"

„Pardon?"

„Verrukkelijk" — legt de tolk uit.

„Ja, ze eten dikwijls en dan moet het erg lekker zijn", voegt hij er aan toe.

Links: Drummer Ali ben Mohamed: . . . . over de Woestijn, een klaagzang. . . .

Danseressen Bechara en Zora: „ . . . Aàà, dit is dus Marseille . . . "

„Ja, M'n eerste bezoek aan Parijs; en Uw . . . . ?"

„Meent U dat. . . ?" — vraagt Zora bent Homadi bent Hamoud in Brussel.

„Of London mij bevalt? Wel, ik ben een dankbare gast, Mister!"

„Hoeveel verdient U", vraagt Zora Bent Homadi Bent Hamoud mij op de man af, nadat zij de volledige staf van een gerenommeerd schoenenmagazijn tot wanhoop heeft gebracht met haar kleine voetjes.

Als ik, nog half verbouwereerd, eerlijk opgebiecht heb, schudt ze meewarig het hoofd en mompelt: „...bij ons thuis, zou je een welgesteld mens zijn, maar hier zal 't niet meevallen, jongen..."

„Wanneer gaat U naar Uw land terug?"
„Ik hoop erg gauw", zegt zij, tot mijn grote verbazing.
„Waarom?"

Boven: Op het terras van Lido, aan Amsterdam's Leidsebosje: een dans vol hartstocht en een lied van de Woestijn.

* * *

Links: Over zand en kamelen. . . .

* * *

Rechts: In de pauze: kip in kerriesaus en zachte rijst.

Of een tukje in de kleedkamer . . .

„Luister, jongeman: wij, Toearegs. . . "

„Omdat het daar 'thuis' is", luidt het prompte antwoord en nu kijkt *zij* verbaasd, kennelijk over zo'n domme vraag.

„Dat zal (straks) niet meevallen", mompelt de tolk.

Voor Westerse toiletten hebben Toearegdames weinig belangstelling: „te kaal...", vinden ze. Aantrekkelijker vonden zij de klederdracht van de vrouwen op Volendam...

De „Blauwe Toearegs" zijn reeds voor verschillende Europese Staatshoofden opgetreden. In Nederland hebben zij voor de koninklijke familie en huishouding op het Paleis Soestdijk een demonstratie van hun kunst gegeven, welke zeer in de smaak viel.

Bechara, Zora en Fatma overleggen: „een broodje halfom, pekelvlees, rosbief of . . . . k a a s ?"

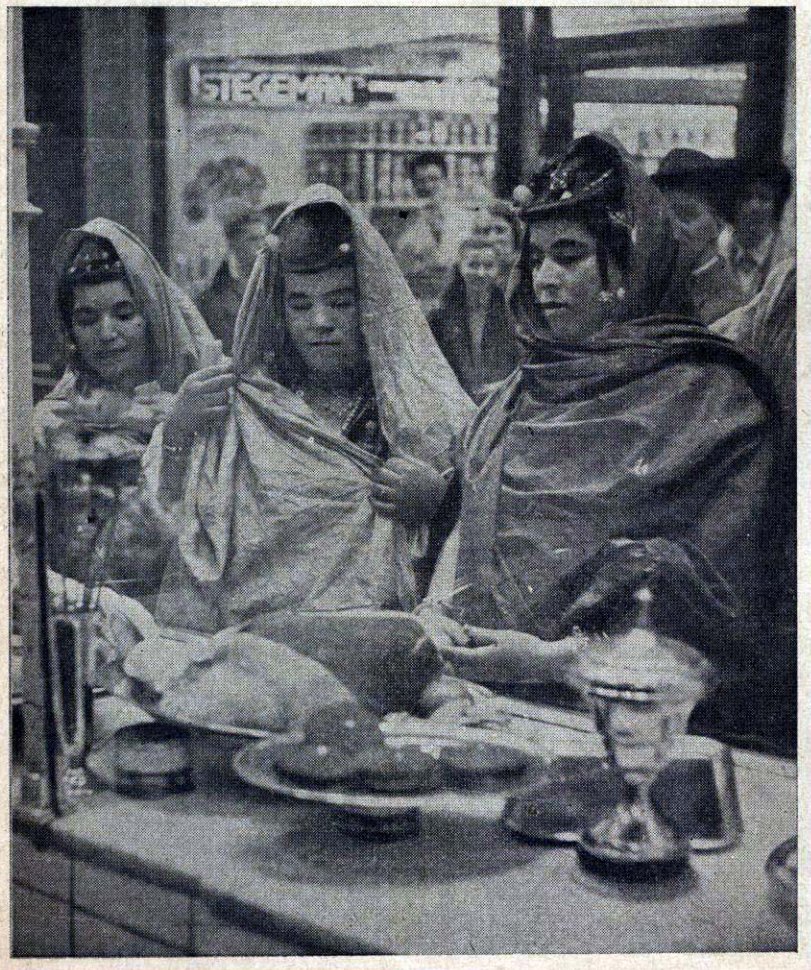

Brahim en Bachir voorop bij een wandeling over het Rokin.

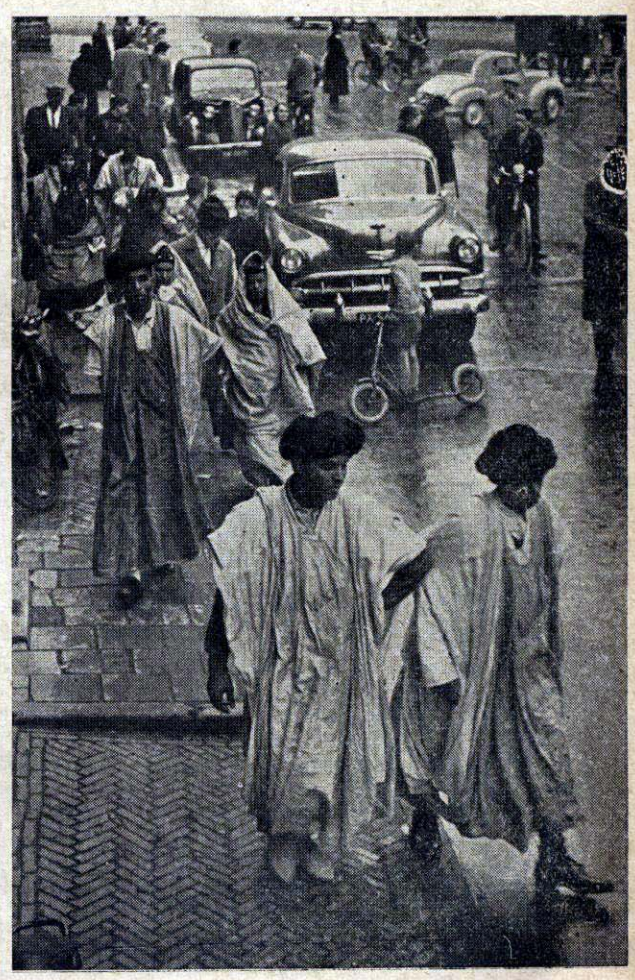

„Mag ik dit badpak, Ali?"

Souvenirs. . . .

Boven: „Laat mij eens even zien, hoe zo'n ding werkt. . "

* * *

Een hapje banaan tijdens „sightseeing".

* * *

Rechts: „Zij heeft haar badpak (waar wou ze zwemmen, in 't zand, soms?) en ik heb m'n kijker", mompelde practische Ali.

GROENLAND IS AAN

Thule, de Amerikaanse luchtbasis, het Noordelijkste woonoord van de wereld

De koude oorlog en het warmer worden-de klimaat is bezig het aangezicht van Groenland te veranderen Nog niet zo lang geleden nauwelijks de aandacht waard in de internationale politiek, is het eiland thans van vitale betekenis geworden voor de defensie van de vrije wereld. Want het ligt op de kortste route voor een invasie door de lucht vanuit Europees Rusland in het Westelijk halfrond. Waar voorheen de Noordelijkste delen van Groenland onbewoond waren, behalve door enige Eskimo's, die hier op zeehonden jacht maakten, bevinden zich thans ongeveer vier duizend man van de Amerikaanse luchtmacht, die op de loer liggen op Rode straalvliegtuigen. Waar tot voor enige jaren het enige geluid boven de ijsmassa's van het binnenland van Groenland het loeien van de storm was, is de lucht hierboven thans vervuld van het rumoer van de straalvliegtuigen, die de wacht houden in deze Noordelijke

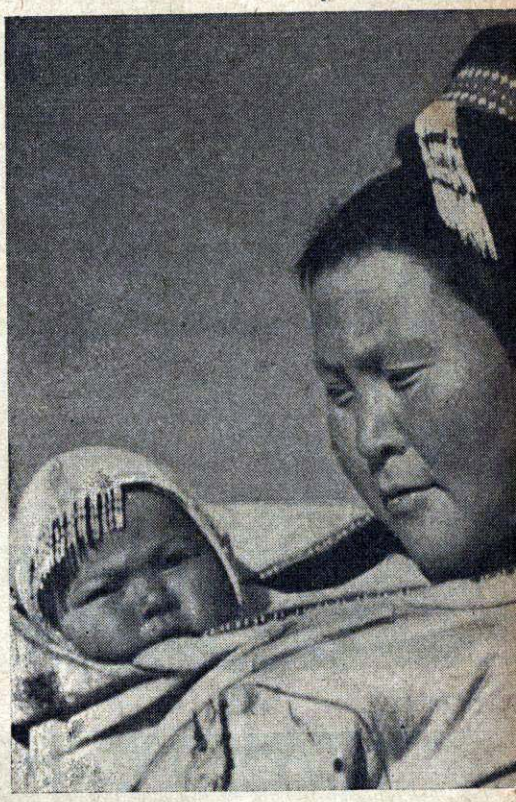

Boven: Een van de oude gewoonten, die in Groenland snel aan het verdwijnen is, is die van het dragen van haar baby door de Eskimo-vrouw in een „amaut".

✻

Links: Tot voor kort kon de Groenlander slechts drinkwater verkrijgen door het doen smelten van ijs. Thans nu de temperatuur langs de Westkust aan het stijgen is, al is het niet meer dan enige graden, ziet men in verscheidene dorpen reeds waterleidingen.

✻

Rechts: Odak, een Groenlander, vergezelde admiraal Peary op zijn tocht naar de Noordpool in 1909.

N HET VERANDEREN

Hun rugzakken en ski's vastmakende maken leden van de Amerikaanse luchtmacht te Thule zich gereed voor een verkenningstocht over het ijs.

streken van de Westelijke wereld.

En alsof dit niet voldoende is om het levensrhythme van het voorheen verlaten eiland te veranderen, is er nog iets bijgekomen, dat op den duur misschien van nog meer betekenis zal blijken te zijn voor de toekomst van dit witte land. Het betreft hier nl. de toenemende temperatuur langs de Westkust sedert Wereldoorlog I. Deze bedraagt niet meer dan twee à drie graden maar dit is voldoende om een ingrijpende verandering te brengen in het leven van de 24.000 Groenlanders, die hier wonen. Voordat deze stijging van temperatuur inzette, was de bewoner van deze streek een nomadische jager. Hij zwierf langs de kust op zoek naar zeehonden. Dit dier leverde hem niet alleen het voedsel dat hij nodig heeft maar ook de huid, welke hij gebruikt voor het maken van zijn kleren en zijn tent, en de olie, voor licht en verwarming. De zeehond bevredigde daardoor vrijwel al zijn behoeften.

Maar toen de temperatuur begon op te lopen trokken de zeehonden van de kusten van het eiland weg en in hun plaats kwamen grote scholen van vette kabeljauwen, waardoor de nomadische jager gedwongen werd een gezeten visser te worden. De hutten van turf en modder en de tenten worden vervangen door houten gebouwen. Verschillende nederzettingen kwamen steeds dichter bij elkaar en vormden op het laatst één woonoord. Blikfabrieken voor het conserveren van de vis werden opgericht, geld werd steeds meer het gewone ruilmiddel toen de primitieve economie plaats moest maken voor de moderne volkshuishoudkunde en koop verkoop werden een deel van het leven van de bewoners.

Groenland is een bergachtig eiland en heeft een grootte van ongeveer eenderde van die van de Verenigde Staten. Het beslaat een oppervlakte van 840.000 vierkante mijl en is op Australië na het grootste eiland. Het is ook een van de dunstbevolkte streken van de aarde.

De weinige bewoners zijn voornamelijk langs de kusten gevestigd. Het onbewoonde binnenland — vijfzesden van het eiland — is permanent bedekt met een enorme ijslaag, die op sommige plaatsen zelfs twee mijl dik is.

Met de wijziging, die het economische leven onderging, en de toenemende betekenis van Groenland in de internationale staatkunde

kwam de behoefte aan meer onderwijs en contact met de buitenwereld. Tot 1953 was Groenland een kolonie van Denemarken. Het moederland begreep, dat, wilde Groenland zijn plaats in de wereld innemen, er een wijziging diende gebracht te worden in de staatkundige verhouding. Het vorige jaar werd daarom een wijziging in de Grondwet aangebracht, waardoor Groenland een integrerend deel van Denemarken werd en de Groenlanders gelijke rechten met de Denen kregen. In het Parlement van Kopenhagen hebben twee Groenlanders zitting. Maar zelfs voordat de Groenlanders de gelijkstelling van hun land met Denemarken verkregen, werd het eiland nooit door de Denen in de gebruikelijke zin gekoloniseerd. De Denen beweren, dat gedurende de twee honderd jaren, dat Groenland door hen geregeerd werd, zij nooit een cent winst uit het eiland hebben gemaakt.

In de laatste jaren is enorme vooruitgang op menig terrein bereikt. Het analphabetisme behoort tot het verleden en de jongere generatie van de Groenlanders is tweetalig. Zij spreekt zowel Deens als haar eigen landstaal. De Groenlanders van thans zijn vrijwel allen van gemengd Deens en Eskimo-bloed. Het aantal zuivere Denen op het eiland bedraagt niet meer dan een duizendtal.

Er zijn op het eiland geen kweekscholen voor onderwijzers en ook geen universiteiten. Maar een steeds groter aantal inheemsen bezoekt de hogere onderwijsinstellingen in Denemarken.

Tuberculose is het voornaamste gezondheidsprobleem van het eiland. Ongeveer zeven procent van de bevolking lijdt aan deze ziekte, die er niet bekend was voordat het eiland in aanraking kwam met de buitenwereld. Maar desondanks neemt de bevolking gestadig toe en in de laatste halve eeuw is zij zelfs verdubbeld, dank zij de betere levensomstandigheden.

De zich nooit drukmakende en vriendelijke Groenlanders hebben zich met geestdrift aangepast aan de Westerse beschaving. Bioscopen, trucks, radio's en geconserveerde levensmiddelen zijn thans gemeengoed voor de Groenlanders, voor wie al deze nieuwigheden een vijftien jaar geleden nog onbekend waren. Voor de eerste maal ook hebben deze eilandbewoners te lijden van de ongemakken van een slecht gebit doordat zij kennis hebben gemaakt met chewing gum en snoeperijen.

Veel van de oude cultuur heeft zich echter kunnen handhaven. Politie en gerechtshoven maken thans deel uit van de Groenlandse publieke instellingen, maar in vele delen van het eiland wordt nog recht gesproken volgens de oude gewoonten. In sommige verafgelegen plaatsen worden kleine geschillen tot een oplossing gebracht door zangwedstrijden, waarbij elk der partijen zijn zaak verdedigt met satirische opmerkingen en het voordragen van gedichten. De partij die de lachers op haar hand heeft, heeft het pleit gewonnen.

De bekende geschiedenis van het „Land van de mensen" zoals het bevroren eiland door de inboorlingen genoemd werd, gaat terug tot de 10de eeuw, toen Groenland ontdekt werd door Erik de Rode, een man, die, ondanks zichzelf, een held werd. De koene Noor was uit zijn geboorteland naar IJsland uitgewezen vanwege de vele misdaden die hij begaan had. De uitgestotene geraakte echter in IJsland in nog meer moeilijkheden en toen de grond hem te warm onder de voeten werd, besloot hij de Atlantische

Dit is het dorp Sydproven. Het nummer A 23 op een van de daken is een richtingwijzer voor vliegtuigen. Voorheen leefde de bevolking uitsluitend van de jacht op zeehonden, maar thans is er wat schapenteelt en doet de bevolking ook aan visvangst.

Quonset igloo's worden opgezet op het ijs ter huisvesting van de Amerikaanse luchtstrijdkrachten die in Thule gelegerd zijn.

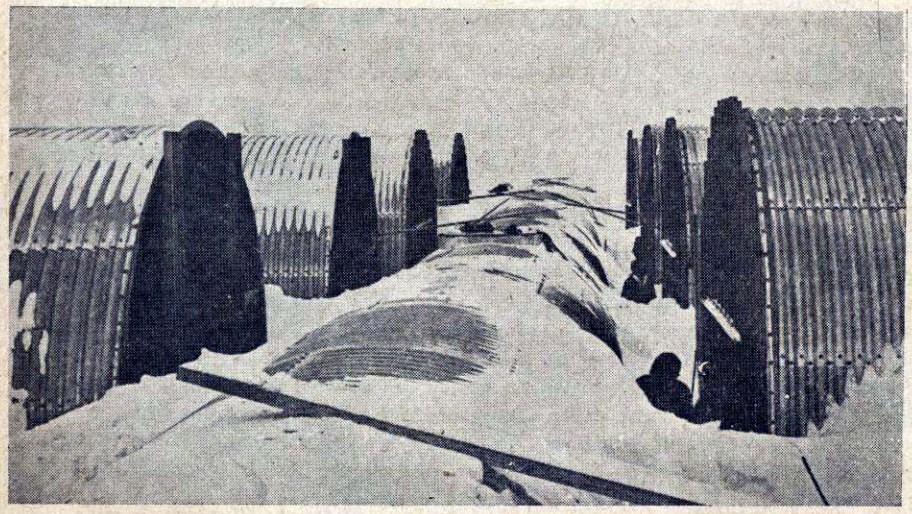

Kinderen leren al heel vroeg schieten. Men ziet hier een vader, die zijn zoontje leert hoe met een geweer om te gaan.

Oceaan over te steken op zoek naar een land, dat enige tijd geleden, naar verluidde, voor het eerst gezien zou zijn. En op deze tocht ontdekte Erik Groenland.

Waarom hij het eiland die naam gaf is thans moeilijk te begrijpen, maar men veronderstelt, dat hij daar in de zomer aankwam, in welk jaargetijde door de dag en nacht schijnende zon sommige planten kunnen groeien en dat hierdoor hier en daar kleine groene plekjes waren te ontwaren. Denemarken nam twee honderd jaar geleden bezit van Groenland nadat de Noorse kolonie op het eiland uitgestorven was.

Groenland is een van de koudste streken van de aarde met een gemiddelde temperatuur van beneden het vriespunt. In Thule, waar de Amerikaanse luchtmacht de grootste van de drie luchtbases van het eiland in beheer heeft, is de gemiddelde temperatuur 12 graden Fahrenheit.

Thule is de Noordelijkste plaats op de wereld waar mensen kunnen leven en de luchtbasis daar van een oppervlakte van 90.000 acres is een van de weinige plaatsen in Noord-Groenland, waar een open vlakte van die grootte bestaat. De basis is aangelegd rondom de North Star Bay, waar in 1909 admiraal Peary de voorbereidingen trof voor zijn tocht naar de Noordpool, 930 mijl verder gelegen. Zij werd gebouwd krachtens een overeenkomst in 1951 met Denemarken gesloten ter vervanging van het verdrag, dat de Amerikaanse strijdkrachten toestemming verleende het eiland in Wereldoorlog II als een oorlogsbasis tegen de Duitsers te gebruiken. Thule heeft tot dusverre de Verenigde Staten ongeveer 250 millioen dollar gekost.

Van de 10.000 voet lange startbaan stijgen de jagers van het Strategie Air Command geregeld op om te patrouilleren over de Noordelijke gebieden om direct te kunnen waarschuwen wanneer de Russen tot een onverhoedse aanval mochten overgaan.

Het land van voortdurend licht in de zomer en van permanente duisternis gedurende de winter is zo arm aan natuurlijke welvaartsbronnen, dat elk stukje timmerhout moet worden aangevoerd evenals meer dan de helft van de benodigde steenkolen. Het enige mineraal, dat in genoegzame hoeveelheden aanwezig is, is crylite, dat gebruikt wordt bij het vervaardigen van aluminium. Hiervan wordt een deel naar Amerika en Denemarken verscheept, tezamen met kabeljauw en garnalen. Van landbouw in de eigenlijke zin is geen sprake, al worden hier en daar in de zomer wat groenten gekweekt. Verder is er wat schapenteelt en zijn er ook rendieren.

RAD 6-105-H.

Duizend en een was

Aladin wreef met zijn hand over de olielamp. Onmiddellijk vormde zich een zwart rookwolkje dat onder toenemend gedreun groeide, groeide, en tegelijkertijd gestalte kreeg ..... Totdat het ineens doodstil was en een torenhoge dienaar op de aarde stond, die ootmoedig het bevel van zijn zo nietige meester afwachtte.

Weinig verhalen zijn zozeer een echo van eeuwenoud mensenverlangen als deze geschiedenis uit de Duizend en Een Nacht. Een onzichtbare slaaf bezitten en meevoeren, die rusteloos en zonder mankeren het onmogelijke verricht — die paleizen luchtig optilt en neerzet, schatten aandraagt en de buitensporigste wensen vervult. Een slaaf, kortom, die alles kan, op één ding na: ongehoorzaam zijn.

Zijn deze sprookjes over dienende geesten, gevleugelde paarden, toverringen e. d. de uitdrukking van heimwee naar een fabelachtig verleden? Of voorspellen zij de toekomst? Hoe het zij, voor ons geslacht is een leger van krachten in de weer om wonderen te volbrengen - al is een dynamo minder poëtisch dan een toverspreuk en al zit er meer romantiek in een vliegend tapijt dan in een vliegend vliegtuig.

Ook het moderne huishouden heeft zijn geheimzinnige dienaars en de ware huisvrouw weet hun kunnen te waarderen. Zij hebben allerlei gestalten; een van de machtigste dienaars bijvoorbeeld is een poeder. Ja, een fijn, wit poeder, meer niet. Toch zorgt het ervoor dat zelfs Uw teerste was **veilig** schoon wordt.

Dit poeder werkt harder dan de vlijtigste wasvrouw — en zonder drukte, zonder schade.

Een paar lepels RADION in een emmer lauw water ..... dat is de trouwste dienaar die men zich wensen kan. Uw meest subtiele ondergoed kan bij wijze van spreken 1001 maal in het RADION-sop gaan en nòg als nieuw te voorschijn komen.

Radion wast extra veilig.

Nenko Nenkov, die deel uitmaakte van het Bulgaarse Staats Zang- en Dansgezelschap, en in Engeland asyl vroeg en kreeg, is nu weer teruggekeerd naar dit gezelschap, omdat hij vond, dat er niet voldoende notitie van hem genomen werd.

Delegaties uit verscheidene landen waren naar Stratford-upon-Avon, de geboorteplaa's van Shakespeare, gereisd om deel te nemen aan de feestelijkheden ter viering van zijn geboortedag. In processie trokken de deelnemers door de straten van het stadje.

Wereldnieuws in beeld

Links: Op de eerste Biennale van de fotografie, de film en de optiek in het Grand Palais te Parijs gehouden, was een vulpenhouder te zien, waarmede men uitstekende foto's kan maken, zowel in zwart als in kleuren. De vulpen heeft een dubbel micro-objectief.

Rechtsboven: Koning Frederik en koningin Ingrid van Denemarken, die een bezoek aan Frankrijk brachten, hebben te Parijs aan de Champs Elysées, in tegenwoordigheid van president Coty en vele andere Franse autoriteiten „La Maison du Danemark" ingewijd.

De Britse Household Cavalery, een populaire verschijning bij alle officiële plechtigheden in verband met het koninklijk huis, oefent zich met muziek in de paddock van Kensington Palace.

De koning en koningin van Griekenland brachten een bezoek aan het onlangs door een hevige aardbeving zwaar geteisterde Volos. Voor elk der slachtoffers hadden zij een troostend woord.

Voor de laatste keer voor het tekenen van het Oostenrijkse Staatsverdrag door de ministers van Buitenlandse Zaken der Grote Vier hebben de troepen van de bezettende mogendheden het Weense publiek vergast op het schouwspel van het aflossen van de wacht voor het vroegere keizerlijke paleis: Links: De Amerikaanse troepen betrekken de wacht. Rechts: De Russische soldaten keren naar hun kazerne terug.

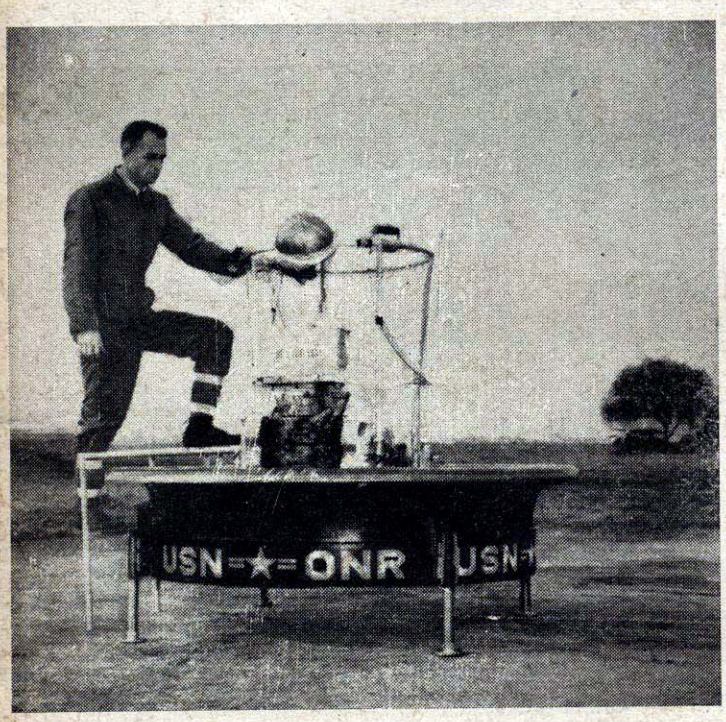

Links: Deze wel zeer ongewone „vliegmachine", de „Flying Platform" geheten, werd geconstrueerd door de Hiller Helicopters te Palo Alto. Phil Johnston, de testpiloot van Hiller Helicopters staat op het punt om op te stijgen. De horizontale bewegingsrichting van dit eenmansvlieg tuig wordt gecontroleerd door het verplaatsen van het lichaamsgewicht. Rechts: Het toestel in de lucht.

Een triomfboog zal worden opgericht ter ere van president Peron op het voornaamste plein van de stad Eva Peron, de hoofdplaats van de provincie Buenos Aires. Het monument, dat in 1957 gereed zal zijn, zal 29 m. hoog worden.

Ter gelegenheid van de eerste verjaardag van de stichting van de Spaanse Nationale School voor Telecommunicatie werd Franco tot doctor honoris causa van deze inrichting benoemd. De caudillo wordt omhangen met de versierselen dezer waardigheid.

De besprekingen tussen de Grote Vier om het Oostenrijkse vredesverdrag zijn definitieve vorm te geven hebben in Wenen plaats gehad. Links: De Russische delegatie en rechts de Oostenrijkers, w.o. de minister van Buitenlandse Zaken, dr. Figl.

Op het kasteel Schaumburg te Bonn heeft de Franse minister van Buitenlandse Zaken, Pinay, onderhandelingen gevoerd met President dr. Adenauer over de Saar. Zij resulteerden in het uit de weg ruimen van de laatste moeilijkheden.

Links: Vivian de Gurr St. George, de welbekende Londense aristocratische schoenpoetser, heeft nu een scheerapparaat toegevoegd aan zijn poetsbedrijf, waardoor hij nu ook in een moeite door klanten met stoppels hiervan kan afhelpen.

Rechts: Met de „Crayleigh Safeguard", een bij het koken gebruikt veiligheidsapparaat, dat op de British Industries Fair te zien is, is het onmogelijk, dat de pannen op het vuur bij ongeluk worden weggestoten of omvallen.

Frank Grimes, een zeventienjarige Engelse jongen, heeft uit lege biscuitblikken, zilverpapier, een melkblik, schroeven en bouten, enz. benevens een electrische motor, een robot geconstrueerd, die kan lopen, met zijn armen zwaaien en zijn ogen draaien.

De Paus heeft een ontmoeting gehad met de oude en nieuwe leden van de Pontificale Academie van Wetenschappen in het Vaticaan, nadat veertien nieuwe leden gekozen waren. De Academie werd in 1603 door Italiaanse geleerden opgericht.

BLAUWE OGEN

Verpleegsters ontmoeten altijd weer andere mensen en ook van deze lievelingspatiënt wist zuster Alda, dat hij uit haar leven zou verdwijnen. Het levendigste vuur dooft uit, als niemand het eens oprakelt en als vrienden elkaar nooit meer ontmoeten, komt eenmaal de dag, dat zij geen vrienden meer zijn.

Kapitein Jerningham gaat vandaag weg, nietwaar?" zei zuster Janet, die juist binnengekomen was, tegen zuster Alda, tijdens een korte ontmoeting in de conversatiekamer van de zusters. De blauwogige Alda knikte: „Ja, vanavond".
Alsof ze het niet wist. Alsof de twee uren, die haar nog van het afscheid van hem scheidden en waarvan iedere minuut zichzelf wegtikte, niet steeds haar gedachten bezig hielden.
Haar aardigste patiënt. Meer nog, de aardigste patiënt, die ooit in Wendover House binnengestapt was, sinds dit zijn poorten geopend had voor zieke, doch rijke mensen. De hoofdzuster zei altijd, dat voor een goede verpleegster iedere patiënt gelijk behoorde te wezen. Er behoorde niets persoonlijks in de behandeling te komen. Maar dat was niet juist. Dat kon niet juist zijn, als een meisje 24 was. Intussen had Alda zich geconcentreerd op zijn gebroken sleutelbeen, dat zo spoedig en goed genezen was. En nu ging hij weg. Zuster Janet was zijn nachtzuster geweest en zij had hem aardig gevonden bovendien. Dat zei ze nu met haar zachte stem met een licht Hoogland's accent.
„We zullen hem missen, met al zijn grapjes en zijn prettige manieren, maar ik stel me voor, dat hij blij is om weg te gaan".
„Wat zal ik u geven, zuster?" vroeg hij me gisternacht. „Ik had gedacht een handtasje, maar toen bedacht ik, dat u daar misschien niet veel om geven zou".
„En hoe weet u dat?" vroeg ik, „denkt u, dat ik daarvoor niet ijdel genoeg ben?"
„Wat zei hij toen?" Alda treuzelde, omdat het onderwerp haar interesseerde en streek de plooien van haar uitgespreiden witten sluier glad.
„Oh, hij hield er op de een of andere manier over op. Zei, dat ik mooie ogen had en meer van die nonsens", zei zuster Janet.
Toen kregen deze zelfde mooie ogen beroepshalve een nietszeggende uitdrukking, omdat de directrice eraan kwam, die op weg was naar de kamer, die kapitein Douglas Jerningham van het voormalige 13de Regiment Bengaalse Lanciers, spoedig verlaten zou.
Zelfs de directrice werd gemoedelijk tegenover Douglas Jerningham, met zijn blonde sterk golvende haar en zijn ietwat scheefstaande grijs-groene ogen, die kennelijk het doel hadden om vrouwen het hoofd op hol te brengen.
„Ik vind het werkelijk jammer dat u weer beter bent", zei ze losjes en ongedwongen tegen hem, „want dat betekent, dat u weer bij ons vandaan moet.
Toen het echter Alda's beurt was om afscheid te nemen, zei ze niets van dien aard. Alleen maar dat ze hoopte, dat zijn schouder hem geen last meer bezorgen zou en bleef toen staan, haar sluier verschikkend met dat kleine karakteristieke gebaartje, terwijl een flauw glimlachje om haar zachten, jongen mond speelde.
Kapitein Douglas, zoals ze hem achter zijn rug om in Wendover House noemden, was gekleed en klaar om weg te gaan. Hij had zijn hoed in de hand en zijn lichte regenjas over zijn arm. Het allerlaatste ogenblik was aangebroken.
„Ik kan niet zeggen, dat het mij spijt om weg te gaan", glimlachte hij, „maar ik vind het jammer, om afscheid van u te nemen, zuster Alda".
„U bent geweldig voor mij geweest, zelfs wanneer ik niet anders deed dan mopperen en brommen. Dan stond u met uw sluier te spelen en rustig op mij te wachten, om mijn temperatuur weer op te nemen".
„O, maar u was helemaal niet zo lastig..."

⁂

Alda dacht terug aan den avond, toen hij veel last van zijn schouder gehad had en hij hem toch had willen bewegen; hoe hij toen alle doktoren en zusters naar een plaats verwenst had, waar het warmer was dan in Indië. Hij was dien avond erg moeilijk geweest, maar zij had het toch klaargespeeld, om hem met de omstandigheden te verzoenen. En nu ging hij weg. Terug naar zijn eigen leven en zijn eigen vrienden. Mensen, zoals dat charmante meisje Travers, dat hem rozen bij dozijnen tegelijk gebracht had en telkens na haar bezoek een vleug van kostbaar parfum in zijn kamer achterliet.
„U moet me uitnodigen voor uw bruiloft", zei kapitein Douglas nu, omdat hij van Henry afwist. Hij had een bepaalde manier om persoonlijke dingen te weten te komen, zonder dat men het hem kwalijk kon nemen. „Ik veronderstel, dat u verloofd bent?" had hij op een langen Augustusavond gezegd, toen zij niets te doen had en niemand hem was komen opzoeken, zodat ze met elkaar hadden zitten babbelen, om de verveling te verdrijven.
Toen had hij over Henry gehoord en van die lange verloving, die op het laatst tekenen van een echtelijken staat was beginnen te vertonen. Henry kon het zich veroorloven om te trouwen en een vrouw mee te nemen naar Cumberland, die thuis op hem wachten zou, als hij zijn praktijk inging en de verspreide bevolking van het regenachtige, winderige dorp behandelde.
Kapitein Douglas was erg sympathiek geweest en had veel vragen gesteld, die Alda zo kort als zij maar kon beantwoord had, omdat zij er niet erg van hield over Henry en zichzelf te praten. Zij wist dan nooit precies, wat zij zeggen moest.
„Maar natuurlijk zal ik u op mijn bruiloft uitnodigen".
Ze wist echter, dat ze dat toch niet doen zou. Zij wist, dat kapitein Jerningham de laatste zou zijn, dien zij zou uitnodigen op het rustige, intieme huwelijksfeestje, zoals zij dat van plan waren te vieren.
Toen kwam er iemand binnen. De wagen stond voor, om hem naar zijn gehuurde flat te brengen. Hij gaf Alda de hand. Een ferme handdruk, die woorden vertolkte, welke niet over zijn lippen gekomen waren. Werkelijke dankbaarheid. Herinneringen aan hun gesprekken. Goede wensen. Vriendschap. Toen draaide hij zich om en ging naar de lift.....

⁂

Alda bleef in de lege kamer achter. Werktuigelijk trok ze de laden van de wastafel open, alleen maar om te zien, of er niets in was blijven liggen, omdat ze nu nog tijd had het hem te geven. Maar de laden waren leeg. Leeg, dat wil zeggen op een nietig voorwerpje na, dat te onbelangrijk was om na te sturen. Te oud om van enige waarde te zijn. Een klein benen boordeknoopje. Alda nam het op en hield het in de palm van haar linkerhand. Hij had het gebruikt. En eens had ze hem geholpen, om zijn onberispelijke boord ermee vast te maken. Het was van hem..... het was van hem! Alda's hand sloot zich er om heen.
„Ik zal het als aandenken bewaren", was haar eerste gedachte.
Toen schudde ze heftig haar hoofd, zodat haar witte sluier heen en weer golfde. Verloofde meisjes bewaarden geen souvenirs van andere mannen. Dat was niet eerlijk. Ze zou het op de wastafel laten liggen, zodat het dienstmeisje, als ze goed uitkeek, het opvegen of terugbrengen zou. Ze legde het neer en probeerde zich flink te houden. Probeerde aan Henry te denken. Hoe lang ze al verloofd waren. Ja, dat was het nu juist. Tè lang. Tè veel jaren, waarin Henry haar gesproken had van hun toekomstige samenleven en haar meegenomen had naar zijn tante. Tè veel jaren waarin ze steeds weer hetzelfde reisje met de Underground gemaakt hadden. Tè veel jaren, vol van Henry's pietluttige zuinigheid: „Ik wilde je bloemen geven, maar het is toch beter het geld maar te sparen".
„Natuurlijk, lieveling, veel beter. Denk er maar niet meer aan".
Zoals op den duur de pikante smaak van gemberbrood en het gebruis uit champagne gaat, zo was in deze traag voorbijgaande jaren, alle glans en romantiek van hun verhouding verdwenen.
Was het haar schuld, of die van Henry? Misschien de hare. Hoe dan ook, ze kon Henry niet in de steek laten. Dat kon niet meer na zoveel jaren. Dat mocht niet, hoe prettig het ook was een boordeknoopje weg te nemen en heel veel aan een paar grijs-groene ogen te denken.

Werken, werken, werken.
Er was een nieuwe patiënt op de kamer van kapitein Jerningham gekomen. Een week nachtdienst, wat tengevolge had, dat ze hele stille dagen sliep, terwijl Augustus onmerkbaar in September overging. Een ruzietje met een zuster van de beneden-afdeling, over een deken, die ze niet goed gelegd had.
En toen..... een brief.
Deze kwam tegelijkertijd met de keurige tas van krokodillenleer, die geadresseerd was aan Mejuffrouw Janet Hepbrun en die tevens een afscheidscadeau van Douglas Jerningham was.
Maar het cadeau voor Alda moest hem heel wat hoofdbrekens gekost hebben, omdat het zo origineel was.
Twee stalles-plaatsen voor het toneelstuk „August Folly", dat in het Tudor Theater te Londen gespeeld werd, voor aanstaande Zaterdag.
En dat was niet alles. Tussen de kaarten was een knisterend, nieuw bankbiljet van een pond gevouwen, waarvan hij in zijn brief schreef, hoe ze dit moest gebruiken:

...„Ik hoop, dat u een prettige avond met Henry of welken vriend ook, zult hebben", had Douglas Jerningham geschreven. „Gebruik het ingesloten bankbiljet voor diner of souper, al naar u wilt.

Uw dankbare
Douglas Jerningham".

Een prettige avond. Wat een visioenen had dat opgeroepen. Een gele, tropische maan, schijnend over het witte dek van oceaanstomers. Nachtclubs, zoals die, waarover het meisje Travers met kapitein Douglas gesproken had. Glazen dansvloeren, beschenen door wisselende lichten, die van diep rose in bleek amber overgingen. Pret. Romantiek. Een tintelend gevoel van opwinding, dat je van top tot teen doorstroomde. En een uitstekende partner.
Maar een prettige avond met Henry? Dat was een heel ander geval.
Henry hield er niet van om laat op te blijven. En hij hield ook niet van vrolijke, dwaze revues, zoals „August Folly" er één was, vol spot en satire, doorspekt met dansen, sprankelend van levenslust en moderne hofmakerij.
Toch moest ze natuurlijk deze prettige avond met Henry doorbrengen, zoals kapitein Douglas ook veronderstelde. Uiteindelijk wenste ze, dat ze hem nooit iets van Henry verteld had. En toen ze Henry 's avonds volgens afspraak in de grote theesalon bij Marble Arch ontmoette, wenste ze, dat ze hem nooit iets van het originele cadeau van kapitein Douglas Jerningham gezegd had.
Henry was altijd één en al nuchterheid. Terwijl hij tegenover haar zat en van zijn koffie proefde, begon hij in figuurlijke zin emmers koud water over het vrolijke plannetje uit te storten, zodat het er tenslotte net zo zwaarwichtig uitzag als een verhandeling over klieren.
Allereerst begon hij uit te weiden over het feit, dat een pond eigenlijk te veel was of net niet genoeg. Het was te veel voor een bezoekje aan een café, voorafgaande aan de schouwburgvoorstelling en niet genoeg voor een luxueus restaurant, waar je nooit van te voren wist, hoe ver je met je geld springen kon.
„Daarbij komt", vervolgde Henry, wijs door zijn uilenbril kijkend, „dat we, als we in avondkleding gaan, wat we wel verplicht zijn, ook nog een taxi moeten nemen. Me dunkt, Alda, dat we er dan zelf bij moeten betalen, Zaterdagavond".
Alda wist niet, of ze neiging voelde om te lachen of te huilen. Henry's nuchterheid verwoestte al haar plannen. Maar al moesten ze zelf bijbetalen, ze wilde deze kaarten, die de laatste schakel tussen haar en een paar grijs-groene ogen en een vrolijke, vriendelijke glimlach vormden, gebruiken.
„Had hij je maar een klok gegeven", ging Henry verder, „dan had je tenminste iets gehad dat blijvend en nuttig is, iets dat je altijd kunt gebruiken, wat er ook gebeurt".
„Wat zou er eigenlijk gebeuren?" vroeg Alda afwezig, ofschoon ze het best wist. Henry dacht natuurlijk aan dat kleine huisje in het grijze dorp Medmere. Dacht er aan, dat ze een klok goed zou kunnen gebruiken om de vervelende uren af te tellen, die ze zou doorbrengen, als hij er in zijn tweedehandse auto op uittrok, het land in. „Daarbij komt ook nog", zei Henry onhandig, „dat ik niet zeker weet óf ik Zaterdagavond wel vrij ben. Misschien moet ik mijn toekomstige collega een bezoek brengen, die een paar dagen met zijn dochter in Londen doorbrengt en er zijn nog heel wat zaken te regelen voor wij ons associëren".
„Ik wist niet, dat hij een dochter had", Alda probeerde interesse te tonen in deze zaken, die haar toekomstige leven aangingen. Hoewel het erg vermoeiend voor Henry zou zijn, geloofde zij toch dat hij Zaterdag komen zou.
„Ja, wist je dat niet?" zei Henry, terwijl hij zijn broodje verkruimelde.
„Aardig?" vroeg Alda. De onvermijdelijke vraag, die iedere vrouw onder de veertig stelt, als het over een andere vrouw gaat.
„Dat hangt van je opvatting van schoonheid af", antwoordde Henry, „Margaret gaat niet naar een kapper voor een permanent-wave, een make-up of iets dergelijks".
„Lieve help", zei Alda, met haar kleine nerveuse hand op het tafeltje trommelend. „Is ze aantrekkelijk?"
„Ze is een energiek, verstandig meisje", zei Henry flink, „en aantrekkelijk voor diegenen, die onder de oppervlakte kijken, zoals ernstige mannen gewoonlijk doen".
„Hier eindigt de eerste les", zei Alda, ongeduldig wordend. „Ga je nu mee naar die voorstelling of niet?"
„Ik zal het je bijtijds voor Zaterdag laten weten, lieveling", zei Henry. Toen nam hij een enveloppe en begon aantekeningen te maken over de verhuiskosten van zijn inboedel naar Medmere.

⁂

Het orkestje begon te spelen en Alda's blauwe ogen werden dromerig omdat de vioolmuziek haar ontroerde. Och, waarom was alles toch zoals het was? Waarom had ze ooit gedacht, dat ze van Henry hield; alleen omdat hij de eerste man was, die gezegd had, dat haar ogen als bloemen zo blauw waren en dat hij met haar wilde trouwen? Nu zei Henry nooit meer zulke dingen. Maar, wat nog erger was... ze had er geen behoefte meer aan. Ze zou echter de tijd tien dagen terug willen zetten en in de koele, frisse ziekenkamer zijn, om met Douglas Jerningham te praten. Om de patience-kaarten voor hem uit te leggen. Om zijn sigaretten aan te steken. Om hem zijn eten te brengen.
„Ik ben een dwaas en nog erger dan een dwaas", dacht ze, terwijl Henry's vulpen nog maar steeds over het papier ging, nu eens iets doorstrepende, dan weer eens iets optellende.
„Ik moet Henry zeggen, dat hij weggaan en mij vergeten moet, omdat ik niet meer van hem houd en omdat ik, geloof ik, nooit van hem gehouden heb". De moed ontbrak haar echter daartoe.
Hoe kon zij Henry op deze manier de bons geven en hem ertoe veroordelen, alleen in het kleine huisje te wonen? Hij zou dan eenzame maaltijden nuttigen aan de eetkamertafel, die ze samen hadden uitgezocht en 's avonds in de chesterfield zitten, die deel uitmaakte van het salonameublement, of in de armstoel, dien zijn tante hun plechtstatig cadeau gedaan had bij hun laatste bezoek.
Het kon niet. En als het kon, dan was Alda er het meisje niet naar om het te doen.
„Laten wij hier weggaan en wat in het park gaan zitten", stelde ze met een vlakke, zachte stem voor. Zij stonden op en gingen in het park op een bank zitten, bij een dame met drie kinderen, want Henry vond het niet nodig een paar dubbeltjes te verspillen voor twee groene tuinstoeltjes, hoewel het er naar uitzag, dat het zou gaan regenen. Inderdaad begon het dadelijk daarop al en ofschoon Henry beweerde, dat het slechts een bui was, werden ze toch flink nat en dat maakte tenslotte hun uitstapje nog triester.

⁂

Het was echter één geluk, dat Henry niet over hun huwelijk sprak. Alda zou zich in staat gevoeld hebben om midden in het park een heftige scène te maken, die in het geheel niet in overeenstemming was met Henry's waardigheid, als hij er wel over gesproken had. Zijn gedachten schenen echter bij andere dingen te zijn en doordat hij haar haastig in de juist aankomende bus duwde, bleef zijn afscheidskus achterwege.
„Ik zal je nog vóór Zaterdag schrijven", riep hij haar toe, terwijl de rode bus al wegreed.

... ...

„Heb je een leuke avond gehad?" vroeg zuster Janet, toen Alda haar natte schoenen uitschopte in de slaapkamer, die zij samen in het zusterhuis deelden. „Mmmm", zei Alda, niet erg mededeelzaam.
Zuster Janet keek haar onderzoekend aan. „Wat bedoel je daarmee? Het klinkt niet overmatig enthousiast".
Het was ook niet erg enthousiast. Dat wist Alda wel. Maar waar zou het goed voor zijn er over te praten? Medegevoel zou als de laatste strohalm zijn en Janet met haar Schotse schranderheid en haar nuchtere verstand zou haar de enige weg wijzen om uit de moeilijkheden te geraken.
De weg, die zij niet wilde en niet kon nemen, omdat ze een goedhartig meisje was en de moed bezat op de ingeslagen weg voort te gaan, ook al was deze dan ook verkeerd.

⁂

Toen Henry's beloofde brief kwam, was Alda juist druk bezig; daarom stopte ze de brief ongelezen in de diepe zak van haar schort, bij haar zakdoek en hij werd er eerst in de namiddag weer uitgehaald. Een groot bouquet rozen, zo rood als een zonsondergang in de tropen, was

net op kamer vijf voor de jonge vrouw gebracht, die overspannen was en daarom een rustkuur deed en Alda schikte de langgesteelde bloemen in een vaas, in het kleine afdelingskeukentje, waar de zusters de thee zetten, kopjes en schoteltjes afwasten en de theeblaadjes klaarmaakten. Terwijl de verrukkelijke bloemengeur haar omgaf, las Alda de brief van Henry. Eerst las ze, dat hij verhinderd was om Zaterdagavond mee te gaan en toen, terwijl haar blauwe ogen groter werden, las ze:

...„Ik zal nooit weer komen, Alda. Dat schrijf ik je nu. Wij passen niet bij elkaar en mijn gevoelens zijn veranderd".

Vervolgens, omdat Henry tenslotte een onverbeterlijke waarheidsliefde bezat, vertelde hij haar, hoe dit zo kwam:

...„Ik ben van plan om met Margaret, de dochter van mijn collega te trouwen. Zij houdt van mij en zal een uitstekende echtgenote voor mij zijn".

Daarna schreef Henry, dat het hem heel erg speet, dat het zover gekomen was en deed hij onhandige pogingen om haar te doen beseffen, dat het zo voor hun beiden het beste was, een feit, dat Alda volkomen duidelijk was na zijn eerste woorden.

Ze boog zich over de rozen, snoof hun geur op en raakte ze met haar lippen aan. Ze waren rood en exotisch en ze ademden levensvreugde. Kleur. Schoonheid.

„Ik ben vrij", zei ze tegen de rozen, omdat ze het aan iemand vertellen wilde. Toen nam zij de vaas op en bracht de bloemen naar haar patiënte, die haar zware oogleden opsloeg en haar aankeek.

„Wat ziet u er gelukkig uit, zuster Alda", zei ze zacht, „wat is er gebeurd?"

Hoe verlangde zij ernaar om te zeggen, dat ze juist de bons gekregen had, maar zoiets kon je natuurlijk niet tegen een patiënte zeggen. Je mocht het alleen maar denken. Vrij! Henry had haar afgeschreven! Je kon het je haast niet voorstellen. Henry, die al een hele tijd verliefd was op dat meisje, die verstandige, energieke Margaret.

„Mijn zegen hebben ze", dacht Alda, terwijl ze in zichzelf een hartelijk briefje opstelde, dat ze hen zou sturen met een cadeautje:

...Ik ben er zeker van, dat je een goed besluit genomen hebt. Ik had het reeds lang voelen aankomen.....

Dan zou zij ook haar ring terugsturen. Terwijl ze zich door de kamer van haar patiënte bewoog, vroeg ze zich af, wie zij nu zou meenemen naar „August Folly", Zaterdagavond.

„Ik vind het erg jammer", zei zuster Janet spijtig, toen Alda haar vroeg mee te gaan, „ik zou dolgraag meegegaan zijn, maar een paar kennissen uit Edinburgh, die in Londen zijn, vroegen me juist om dien avond met hun uit te gaan".

„Het spijt mij", zei de operatiezuster, „maar ik ben niet vrij". Zuster Mary van de boven-afdeling kon tot haar spijt ook niet mee, maar die vond het niet zo heel erg jammer, want zij ging met een leuke vriend uit. Toen probeerde Alda het nog bij een nichtje en een tante, doch ook deze twee waren beiden verhinderd. En toen ten einde raad belde zij kapitein Jerningham op aan zijn gehuurde flat.

„Ik ben bang, dat ik de kaarten, die u mij stuurde, niet gebruiken kan", zei zij tegen hem. „Henry kan niet komen en ieder ander, die ik gevraagd heb is juist op dien avond bezet. Ik zal me zo dwaas voelen, als ik alleen om de grappen in het stuk zit te lachen, U kunt ze misschien beter aan iemand anders geven".

„Geen denken aan", klonk de bekende stem van Douglas Jerningham, „ik zal ze aan niemand anders geven. Ze waren voor u bestemd".

„Maar ik vind het helemaal niet leuk om alleen te gaan". Alda's stem klonk wat onvast, omdat het zo wonderlijk was, zo met hem te spreken, zelfs al was het alleen maar over die kaarten.

Er was een kleine stilte aan het andere einde van de draad.

Toen zei Douglas Jerningham: „Waarom zou u alleen gaan? Ik heb niets bijzonders te doen, Zaterdagavond. Laten wij samen gaan. Hoe lijkt u dat toe?"

Een ogenblik kon Alda niets uitbrengen, maar zij had spoedig haar stem teruggevonden en nam het voorstel aan. Een lange avond met hem! Diner, schouwburg, de rit naar huis! Het was alles te overweldigend. De wereld veranderde volkomen tijdens dat gesprek, dat slechts drie minuten geduurd had. En de wereld bleef veranderd, terwijl Alda zich wanhopig afvroeg, wat ze dien avond aan trekken moest. Niet die oude zwarte, kanten jurk, die twee jaar geleden reeds dienst gedaan had op avondpartijen. Neen, die jurk zeker niet. Het meisje, dat zo bevoorrecht was om met kapitein Douglas Jerningham van het voormalige 13de Regiment Bengaalse Lanciers uit te gaan, moest het klaarspelen er minstens zo aardig uit te zien, als dat meisje Travers. Gelukkig kon ze zich nu iets aanschaffen, want het was niet langer nodig haar geld voor haar huwelijk te bewaren.

(Vervolg op pag. 29)

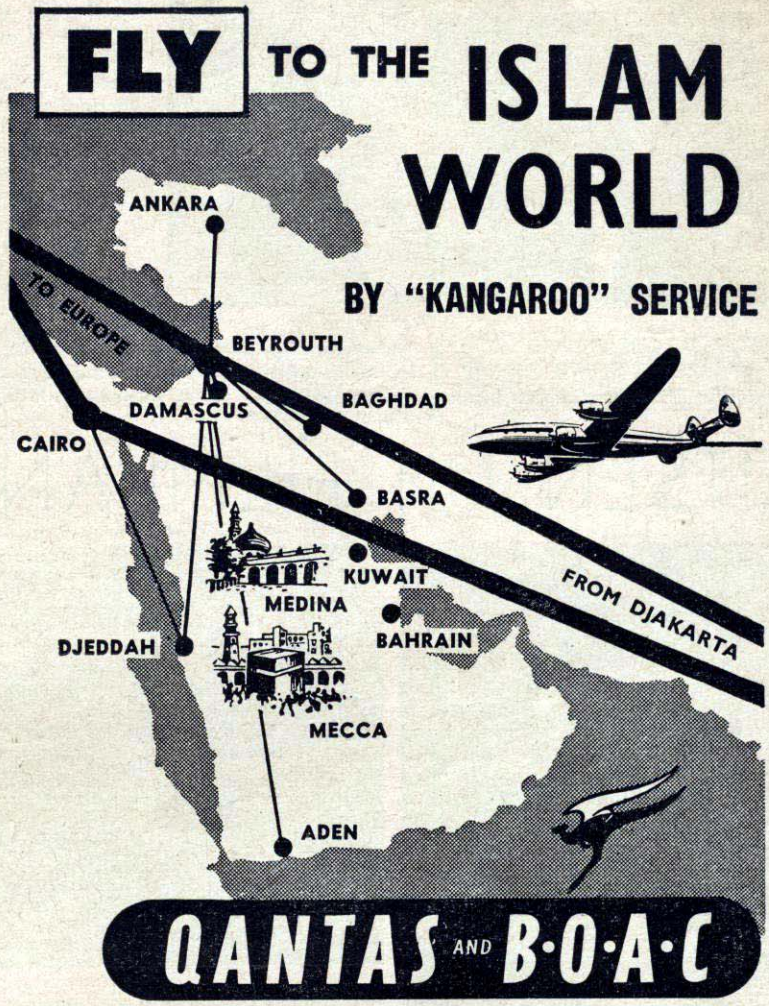

QANTAS EMPIRE AIRWAYS LTD., in parallel with B.O.A.C.

Information from all leading travel agents, and QANTAS EMPIRE AIRWAYS LTD., Djalan Segara Satu 34/35. Telephones : GAMBIR 6010, 6030, 6050, 6070. DJAKARTA.

K1/17a

Rechts: Dorothy Dandridge, de talentvolle filmster die de hoofdrol speelt in de film „Carmen Jones" en die naar aanleiding hiervan de „Zwarte Carmen" wordt genoemd, is te Cannes aangekomen ter bijwoning van het Filmfestival aldaar.

✱

Boven: Zsa Zsa Gabor schijnt in zeer vriendschappelijke betrekkingen te staan tot Franchot Tone, met wie zij zich geregeld in de nachtgelegenheden van Hollywood laat zien. Het heeft ook de aandacht getrokken, dat Zsa Zsa reeds enige weken in Hollywood vertoeft.

FLITSEN UIT FILMLAND

Te Cannes viel de bekende zangeres en filmster Laura Lot in zee. Roland Lesaffre, die het „ongeval" zag gebeuren, aarzelde geen ogenblik om in zee te springen en haar te redden. De heldendaad werd verfilmd....

Links: De Birmese filmster Win Min Than, die met Gregory Peck speelde in de „Purple Plain". Zij is de enige Birmese filmster, die tot dusverre een hoofdrol in een buitenlandse film vertolkte.

Linksonder: De lieftallige roodharige filmster Rhonda Fleming (links), die voornemens is in een nachtclub in Las Vegas op te treden, wint bij Ertha Kitt, een bekende figuur in het nachtleven, inlichtingen in over haar nieuwe werkkring.

✱

Rechts: Linda Christian, die gaat scheiden van Tyrone Power, van wie zij een millioen dollar eist, heeft een persconferentie gehouden over haar plannen. Zij weigerde commentaar te leveren op de geruchten, dat zij met Edmund Purdom in het huwelijk zal treden.

ONS WEKELIJKS Sportpraatje

De looptechniek van Zatopek

Een van de opvallendste figuren in de sportwereld is wel Emil Zatopek. Hij werd dit vooral door zijn internationale prestaties in de Olympische Spelen te Helsinki. Zatopek werd toen niet alleen kampioen op de zusternummers 5.000 en 10.000 meter, maar hij won ook de marathon. Iets dat voordien nog niet was gepresteerd.

Het is dus geen wonder, dat de man universeel werd bewonderd. Men doopte hem „de locomotief" en men ging hem zien als een buitengewone krachtpatser.

Het gevaar van deze verering is, dat men Zatopek gaat zien als een wondermens, een soort legendarische figuur. En dit zou niet juist zijn.

In de eerste plaats zou men er Emil Zatopek onrecht door aandoen. Voorts omdat men de athleet anders moet zien dan alleen als een krachtpatser en tenslotte omdat de onbegrepen Zatopek een gevaarlijk foutief voorbeeld zou kunnen worden voor de jonge athleten, ook in Indonesië.

Helaas heeft men in Indonesië nimmer de kans gehad om Zatopek te zien lopen. Behalve misschien in enkele sportflitsen op de film. Er bestaan ook nog geen analysen van het lopen van Zatopek, althans voor zover hier bekend. De kenner van de lange afstandloop zal echter uit wat hij over Emil heeft gelezen en van hem op de film heeft gezien, enkele opvallende feiten hebben geconstateerd. Deze kunnen wijzen op een theorie over de loop van „de locomotief", die misschien in de komende jaren nader kan worden gedefinieerd.

Emil Zatopek zal namelijk hoogst waarschijnlijk in de annalen van de athletiek worden vermeld als de invoerder van een nieuwe stijl. Vier factoren zouden kunnen worden genoemd om de veronderstelling te illustreren. Allereerst Zatopek's vermogen om behalve de 5.000 en 10.000 meter ook de marathon te winnen, een unieke prestatie in de athletiekgeschiedenis. Zijn vermaarde „galop", waaraan hij de bijnaam „locomotief" heeft te danken. Vervolgens het feit, dat een groot athleet als Paavo Nurmi menigmaal verklaarde minachting te hebben voor Zatopek's looptechniek. En tenslotte het feit, dat Emil Zatopek nog steeds ongenaakbaar blijkt te zijn.

Slordige indruk

Wie Zatopek ziet lopen, krijgt het verschil door in techniek en stijl met die van zijn tegenstanders op de baan. De toeschouwer krijgt onwillekeurig respect voor de moedige rallies van Zatopek. Aan de andere echter ergert hij zich aan de slordigheid, waarmee de Tsjech schijnt te lopen.

Het is evenwel juist deze slordigheid die Zatopek heeft omgevormd tot een systeem, door er de „timing" in te voegen, de afwisselende „striding action" toe te passen en het principe van de „second wind" te herhalen. Dit kon hij echter alleen doen, door jaren lang, onafgebroken, zwaar te trainen. Het is bekend, dat Zatopek wekelijks 60 tot 70 kilometer hardloopt.

Dit doet hij nu al ettelijke jaren achtereen. Op de Londense Olympische Spelen was hij nog een vrij onopvallend loper, die „slechts" kampioen werd op de 10.000 m, zij het dan in een nieuwe recordtijd. Het feit, dat hij in 1952 in Helsinki kans zag de 5.000, de 10.000 m en de marathon te winnen, wijst op een enorm uithoudingsvermogen, dat slechts kon worden gekweekt door haast onmenselijke training. Uitsluitend daarmee kon Zatopek van de slordigheid een nieuwe techniek maken.

Kracht

Een vergelijking tussen Zatopek en Nurmi zou bijvoorbeeld aan het licht brengen, dat Nurmi evenveel kracht heeft als nodig is voor het lopen van een bepaalde afstand. Hij is als een horlogeveer, die is vervaardigd voor het „aflopen" in een of twee etmalen. Zatopek is daarentegen zo sterk als een locomotief. Hij kan zowel de „korte" als zeer lange trajecten „afrijden" en dan zelfs nog betrekkelijk kort achter elkaar.

Evenals de locomotief bezit hij de apparatuur die snelheden kan regelen, de krachttoevoer en de krachtenverzameling.

Nurmi kan niet overschakelen op een ander tempo, Zatopek wel. Dit krijgt de laatste voor elkaar door het volkomen omgooien van zijn looptechniek. Daardoor schijnt hij soms te galopperen, nu eens licht „trekt" dan weer log „stampt". Een Paavo Nurmi wordt ziek door er alleen maar naar te kijken.

Dat maakt Zatopek ook ongenaakbaar. Hij loopt vijf ronden in tempo X, dan weer vijf ronden in tempo Y, om plotseling weer terug te schakelen op tempo X. Voor zijn achtervolgers bleek dit systeem steeds te zwaar te zijn. Men liet Zatopek dan maar weer los!

Nurmi was zelfs als loopwonder van zijn tijd niet ongenaakbaar. Wij behoeven slechts te wijzen op de geschiedenis van Ritola, van wie werd gezegd, dat het zijn tragiek was steeds dezelfde tijd te maken als Nurmi,met dien verstande, dat Paavo steeds precies een luttele seconde eerder door de finish ging. Ritola was immer nummer twee. Soms slaagde hij er evenwel in Nurmi te verslaan. Ook Salminen en Lehtinen waren constante bedreigers van Nurmi. Maar Zatopek heeft tot dusver nimmer groot gevaar gelopen van de eerste plaats te worden gedrongen. Hij is als een ruiter, die op de lange afstand bij een wisselpunt op een ander paard overspringt, terwijl zijn tegenstanders — hoe knap en sterk ook — op hetzelfde paard blijven rijden.

De benen

Het paard van Zatopek op de baan wordt gevormd door zijn benen. Een samenstel van vele spieren, in boven- en onderbenen. In zijn veeljarige looptraining ontdekte Zatopek, dat zijn dijspieren soms moe waren en zijn onderbeenspieren nog niet.

Andere keren merkte hij, dat hij door „shinsplints" (pijn in de scheenspieren) niet meer verder kon, terwijl hij van de andere spieren geen last had. Hij ontdekte daarna, dat dit moest samenhangen met zijn loophouding en looptechniek.

Als hij op zijn hielen liep, spaarde hij zijn dijspieren en kon daarin weer kracht verzamelen om straks over te gaan tot de normale afwikkeling van zijn voetzool. Dit maakte, dat hij nu eens lichtelijk achterover en zwaar stampend over de baan ging, dan weer zwaar trekkend voorover. In de orthodoxe loopschool van Nurmi, Lehtinen en Ritola werd dit als lelijk verworpen.

Bovendien achtte men het onverstandig, aangezien men zich zodoende „stuk liep": men werd doodmoe, de ademhaling werd onregelmatig, de longen functioneerden verkeerd, enz.

Dit kwam echter, omdat men hetzelfde tempo en dezelfde stijl aan hield. Bijvoorbeeld met de armen. Zatopek gooide zich volkomen om. Het is bij de Tsjech, alsof er steeds een andere athleet op de baan loopt. Als Zatopek weer overgaat op de „normale" stijl, zijn de dijspieren weer fris en in staat tot ontwikkeling van het volle tempo. Dit moet wel het hele, ontzettend moeilijke geheim zijn.

Training

Om de techniek van Zatopek na te volgen, moet de training geheel veranderen. De spieren, gewrichten, bloedsomloop en ademhaling moeten worden gewend aan overschakeling. Is dus de loper van de oude stijl een stopwatch-loper, Zatopek is een typische schakelaar. Hij onderbreekt zijn stijlloop regelmatig met plotselinge sprints in 400 meter tempo.

Loopt de athleet „oude stijl" zo precies mogelijk op de stopwatch, bijvoorbeeld elke ronde van 250 meter in precies 40 seconden), dan maakt Zatopek ronden van 40 seconden, van 30 seconden en van 45 seconden. Dit is zeer moeilijk omdat het eigenlijk onnatuurlijk is. Een spierbeweging past zich nu eenmaal snel aan bij een bepaalde dynamica. Men noemt het „striding action", het behalen van een zo groot mogelijk effect bij zo min mogelijk overtollig krachtsverbruik.

Overgaan op een andere looptechniek betekent „breken" met de regelmaat. Men dwingt de spieren een andere dynamica aan te nemen. Daarom tonen films en foto's van Zatopek dikwijls diens van pijn verwrongen gezicht. Daarom zwaait zijn lichaam soms heen en weer en schudt en steigert de loper als een paard. Lelijk, zwaar, maar effectief. Is de andere dynamica gevonden, dan „rusten" bepaalde spieren echter uit.

De andere moeilijkheid die daarmee moet worden overwonnen is de „second wind", de tweede afwikkeling of het overwinnen van het dode punt. Elke tempoloper krijgt na enkele ronden een soort dood punt, waarop het lichaam niet meer verder schijnt te kunnen gaan. Wie zich met zijn wilskracht hierover heen weet te zetten merkt dan opeens, dat het lopen na een poos weer makkelijk gaat.

Het lijkt alsof het horloge voor de tweede maal is opgewonden en aan de tweede afwikkeling begint.

Zatopek, die meer tempo loopt, heeft dus meer „second winds". De man moet dan ook een ongelofelijke wilskracht, een onberekenbare moed en een fantastische lichaamskracht hebben.

Geen slordigheid

Het feit manifesteert zich nu bij Zatopek, dat zijn lopen een slordige indruk maakt. In feite is het echter allerminst slordig. Elke nieuwe loop, met elk nieuw tempo voert hij uit met de daarvoor vereiste stijl. Die stijl beheerst hij volkomen. Een aankomend athleet die Zatopek zou willen imiteren, loopt dan ook alle kans, te zullen falen.

Hij zal regelmatig krampaanvallen krijgen. Als hij erg taai is, zal hij deze te boven komen maar dan waarschijnlijk een hartvergroting opdoen. Een athleet zal om als Zatopek te kunnen lopen eerst moeten leren lopen als Nurmi (5.000 en 10.000 m), als Lovelock (1500 m) en als Zabala (marathon). De combinatie van deze drie verschillende stijlen en tempo's geeft de stijl van Zatopek.

Het is de hardheid van Zatopek die het meest bewondering wekt. In zijn loopcarrière heeft hij duizenden kilometers hardgelopen. In weer en wind, s'morgens vroeg en s'avonds laat. Als andere mensen zich nog eens op het andere oor leggen, rent Zatopek door kille straten. Als andere mensen in de bioscoop zitten, loopt Zatopek in de donkere avond. In de stad en op het platte land, in de zomer en in de winter. Zonder dit is het Olympisch record ondenkbaar.

Intussen is de kans groot dat Zatopek's stijl in de komende jaren door jonge lopers zal worden nagevolgd. Deze jongeren zullen de kans hebben Zatopek te verslaan. Dit moet eens gebeuren. Zatopek heeft een nieuwe stijl gebracht. Daarmee zullen jongeren in de komende jaren nieuwe records van wereldformaat vestigen.

Voorshands blijft Zatopek echter nog de boventoon voeren en is hij zelf — volgens de berichten van plan — in de komende Olympische Spelen voor de nieuwe records te zorgen.

R. H.

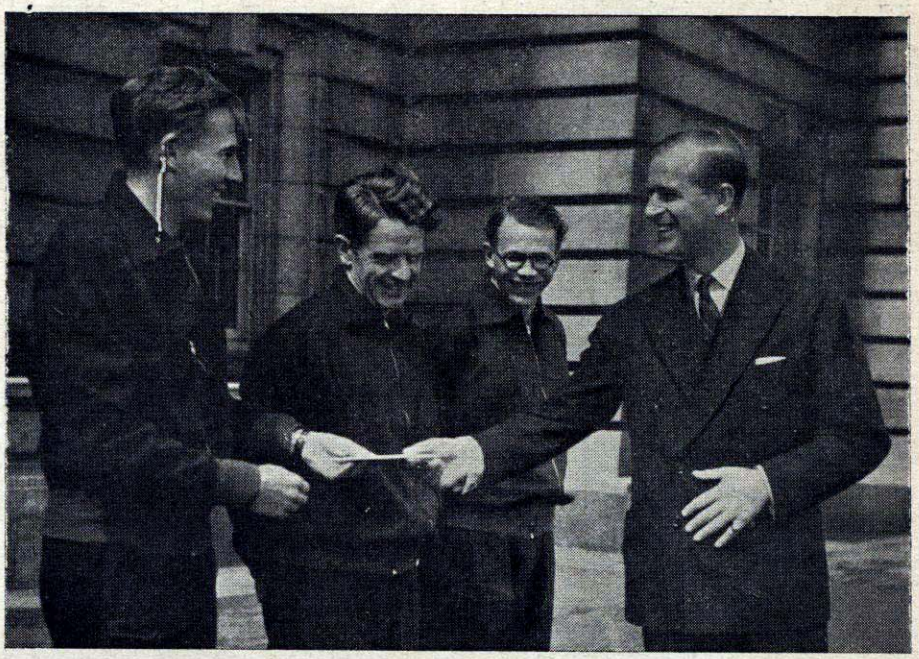

Boven: Drie bekende Britse Olympische athleten vormden de eerste ploeg voor de estafetterace van Buckingham Palace naar het hart van Londen, met zich chèques voor de Londense kerken meenemende. De hertog van Edinburgh overhandigt de chèques.

* * * * *

Onder: De eerste ploeg, bestaande uit dr. Roger Bannister, Chris Chataway en Chris Brasher, rennen van Buckingham Palace weg.

(Vervolg van pag. 25)

Alda dacht aan de verschillende bankbiljetten, die ze opzij gelegd had voor haar uitzet en zij nam zich voor eens zorgeloos allerlei inkopen te doen. Zij zou een avondjapon met bijpassende mantel kopen, dunne zijden kousen en heel moderne schoentjes aanschaffen, het haar laten watergolven en zich eens laten manicuren. Make-up had zij niet nodig, want een blik in de spiegel toonde haar rose wangen en ogen stralend van levenslust.
Een heerlijke avond met hem! Dat was iets, waar zij de rest van het jaar en nog wel langer op teren kon. Dat was iets om aan te denken, tijdens het werk op lange saaie winterdagen, iets om over te dromen in de lange donkere nachten.

⁂

Op de jurk, die Alda uitgekozen had, waren korenbloemen en klaprozen gestrooid en een klein bouquetje van dezelfde frisse veldbloemen had zij opzij in het haar gestoken, dat in zachte golven haar gezichtje omlijstte.
Douglas Jerninghams ogen werden groter, toen zij haar ontdekte, terwijl zij in de foyer van het aardige, rustige restaurant, dat hij voor het dinertje uitgekozen had, op hem stond te wachten.
„Ik heb u nog nooit zonder sluier gezien", zei hij, terwijl hij haar nog eens aandachtig aankeek.
„Ik kon er toch moeilijk met mijn sluier op uitgaan, vindt u niet?" Alda volgde hem naar binnen. Hij bestelde oesters, een gebraden patrijs met smakelijk toebereide champignons en mocca-ijs voor Alda. „Ik weet, dat u van ijs houdt, want alle vrouwen zijn er dol op".
Terwijl Alda van dat ijs proefde en hij haar nog eens champagne inschonk, zei hij: „Zo, Henry kon dus niet meegaan?"
„Neen". Alda had zich voorgenomen niets over Henry's gedrag te vertellen, dat haar in deze buitengewone positie gebracht had. Zij keek daarom rond in het restaurant, dat rose verlicht was en een beschilderd plafond had, waarvan grote kronen als bloementrossen neerhingen.
„Neen, hij kon niet komen", herhaalde ze. „Ik ben bang, dat ik een slechte plaatsvervanger ben", oppende de man tegenover haar. De uitdrukking in Alda's blauwe ogen veranderde. Zij glimlachte. Een stralende, kinderlijke glimlach.
„U bent een buitengewoon goede plaatsvervanger. Maar ik kan bijna niet geloven, dat het waar is, dat ik hier met u dineer. Ik heb het gevoel, dat ik u moet bedienen en uw drankje moet afmeten".
„Dat waren prettige dagen", zei kapitein Douglas Jerningham. „Ik heb nooit geweten, dat het in een ziekenhuis zo aardig kon zijn. Geen ernstige zorgen en u bij me om mij weer op te knappen".
„Ik had nooit veel succes", zei Alda. „Herinnert u zich nog, dat ik uw rantsoen beperkte tot 6 sigaretten per dag en dat u toen op staanden voet er 5 achter elkaar rookte?"
Zij zaten zolang te lachen en herinneringen op te halen, dat zij zich moesten haasten voor de schouwburg. Voor Alda waren deze grapjes en herinneringen weemoedigprettig, want als de avond om was, zou ook hun vriendschap voorbij zijn. Het vriendelijkste vuur dooft uit, als niemand het eens opstookt en als vrienden elkaar nooit meer ontmoeten, komt eenmaal de dag, dat zij geen vrienden meer zijn. „Ik heb dan in ieder geval deze avond gehad", dacht Alda, terwijl zij voortliep naast de grote, met zorg geklede gestalte. Zij namen hun plaatsen in het Tudor Theater in. „Ik kan tenminste nog twee uur van zijn nabijheid genieten....."

⁂

De revue „August Folly" deed haar naam eer aan. Zij was sprankelend, soms dwaas en vaak geestig. Alda, die heel rustig naast Douglas Jerningham zat luisterde echter maar half van de vlug op elkaar volgende grappen. En toen er een dans-scène was, wendde zij haar ogen heimelijk van het podium af en keek naar zijn regelmatig, vro-lijk profiel Plotseling draaide hij het hoofd om en ontmoette haar blik.
„Amuseert u zich?" vroeg hij. „Geweldig!" zei Alda. Hij knikte voldaan. Zij had werkelijk veel pleizier, maar dat genoegen was vermengd met pijn. Waarom veroorloofde zij zich verliefd op dezen man te zijn, terwijl zij voor hem niets kon betekenen? De hoofdzuster had gelijk gehad. Als verpleegsters een gebroken hart wensten, dan moesten zij liefde voor hun patiënten opvatten. Er was een liedje, dat Janet soms zong: „Ik neem den weg naar boven en jij neemt het pad naar beneden.....".
En Alda bracht dat in toepassing op Douglas Jerningham en zichzelf. De weg naar boven, vol voorspoed en avontuur, of liever gezegd, de brede gemakkelijke weg geplaveid met comfort, was voor hem. Maar het paadje van zuster Alda, zou lang en moeilijk zijn en aan het einde ervan..... ja, wat zou daar zijn? Misschien zou zij directrice worden en de jonge zusters, die inbreuk op de regels van het huis maakten, met gefronst voorhoofd aankijken. Streng en ontzag inboezemend.
„Er is iets niet in orde met mij", dacht Alda, terwijl ze dromerig naar een rij revuemeisjes keek, die er als zilveren vlinders uitzagen, door de reusachtige stroken tule, die haar van de schouders of omhulden, „dat ik dingen van het leven verwacht, die mij toch nooit te beurt zullen vallen".
Toen de lichten voor de pauze aanflitsten, zei Douglas: „Vindt u het prettig te horen, dat u er allerliefst uitziet vanavond? Ik vind die frisse bloemetjes op uw jurk alleraardigst en de korenbloemen hebben precies de kleur van uw blauwe ogen".
„U heeft tegen zuster Janet ook gezegd, dat zij mooie ogen heeft", herinnerde Alda hem met een flauw lachje.
„Heb ik dat werkelijk gezegd?" En heeft zij u dat verteld? In ieder geval heeft zij ook mooie ogen. Maar het is ook waar dat u de blauwste ogen heeft, die ik ooit van mijn leven gezien heb".
Toen hield hij plotseling stil, alsof hem iets te binnenschoot en veranderde van onderwerp.
De laatste acte werd opgevoerd en was al bijna afgelopen voor zij er erg in hadden.....

⁂

Alda huiverde een beetje, toen ze de warmte verlieten en weer op straat stonden. Huiverde, omdat deze heerlijke avond nu bijna voorbij was. Toen zocht zij iets in haar tasje en haalde er het knisterende, nieuwe bankbiljet uit, dat hij haar gezonden had.
„Als't u blieft", zei ze, „dit was bestemd voor het diner".
„Zullen wij dan nu ook nog gaan souperen, Alda?" vroeg hij haar plotseling bij den voornaam noemende.
Ze knikte gedwee. Dat betekende, dat deze avond nog een uur langer zou duren! Ze gingen naar een groot restaurant en namen plaats aan een tafeltje in een afgelegen hoekje, vanwaar zij uitzagen op het donkere

Fabrikanten
van FORNUIZEN
voor grote instellingen en
INDUSTRIEBRANDERS

Balsem Bintang Tudjuh

Probaat middel tegen *rheumatiek, duizelingen, kouvatting en andere kwalen.*

Overal verkrijgbaar.

water van de Theems. Ze konden van die plaats af het toneel niet zien en zij zaten ook ver van den dansvloer verwijderd, maar Alda stond er ook op, dat hij in geen geval zou dansen, nu zijn schouder nog maar zo kort weer beter was.

Zij zaten daar, met het rose-omkapte lampje tussen hen in en Alda's blonde haar stak glanzend af tegen den donkeren achtergrond van den fluwelen nachthemel, achter de grote ramen. Ze aten roereieren en dronken koffie en praatten veel. Tenslotte begon Douglas Jerningham over zijn toekomstplannen te vertellen. Eerst een trip naar Zuid-Afrika. En daarna een farm in Devonshire, met kuikens en allerlei andere dieren. „Er is een aardig, oud huis", vertelde hij Alda. „Letty Travers maakte mij er attent op en ik kon het goedkoop krijgen. Het is prettig, om vrienden in de buurt te hebben, dan hoef ik tenminste niet bang te zijn voor eenzaamheid".

„Neen, daar hoeft u zeker niet bang voor te zijn". beaamde Alda met een heftige pijn in haar hart. „Ik had het niet achter juffrouw Travers gezocht, dat zij interesse bij een farm zou hebben".

„O, jawel. Zij heeft er zelfs heel veel verstand van. Letty is een beste, sportieve meid".

„Zij leek mij erg werelds en mondain", bracht Alda met verstikte stem uit.

⁂

De avond werd plotseling triest en de rose omkapte lamp werd wazig, door een mist voor haar ogen, die toch niet van tranen kon zijn? Maar wat ter wereld was er tussen haar en juffrouw Travers? En wat voor reden had zij, Alda, om haar zo te critiseren? Douglas Jerningham scheen het haar niet kwalijk te nemen. Hij stak een sigaret aan en keek langs haar heen. Keek, met half-dichtgeknepen ogen alsof hij tamelijk ingespannen ergens aan dacht.

„Waar zijn Henry en u van plan te gaan wonen, als u getrouwd bent?" vroeg hij.

„Het plan was Cumberland", antwoordde Alda ontwijkend. „Dat is een heel eind van Devonshire". zei hij in gedachten.

„Ja".

Douglas trok met een vork de figuren op het tafelkleedje na en hij keek niet op, toen hij zei: „Nu, Henry moet wel een gelukkig man zijn met u als vrouw. Dan doet het er ook niet toe waar hij komt te wonen".

De mist voor Alda's ogen werd dichter. Zij sloot ze even om de tranen terug te dringen en zei: „Henry heeft mij heel nuchter de bons gegeven. Hij gaat trouwen met een verstandig, energiek meisje, dat Margaret heet en de dochter van zijn nieuwe collega is. Het is een prachtige oplossing voor Henry".

„En wat gebeurt er nu met u?" zei Douglas.

„Och", antwoordde zij luchthartig, „ik ben het verlaten meisje. Ik zal wel verpleegster blijven en temperaturen opnemen, tot ik oud en grijs ben. En dan zal ik eens een vrijen dag nemen en naar Devonshire gaan, om te zien hoe uw kuikens groeien".

Douglas Jerningham rekende af, schoof zijn stoel achteruit en zei bruusk: „Laten wij weggaan. Ik zal u naar huis brengen, als u het goed vindt".

Toen zij in de taxi zaten, zag hij dat zij schreide.

„Arm kind", zei hij vriendelijk, „ik kan je moeilijk zeggen, wat ik van Henry's gedrag vind. Om met jou verloofd te zijn en je dan op te geven....."

„Ik huil niet om Henry", snikte Alda, „Ik huil, omdat de avond bijna om is en u naar Zuid-Afrika gaat en daarna naar Devonshire en omdat juffrouw Travers daar zo dichtbij woont en ik u nooit weer zal zien".

Zij had beslist haar hoofd verloren. Zij moest het werkelijk helemaal verloren hebben. Maar zij was zo ongelukkig, dat het haar niets kon schelen wat ze zei, al zou hij haar ook verachten.

Hij verachtte haar echter niet.

„Lieveling", zei hij en sloeg zijn arm om haar heen. Hij trok haar tegen zich aan. „De hemel zegene Henry en zijn energieke vrouw Wil je zo spoedig mogelijk met mij trouwen en met me meegaan naar Zuid-Afrika op onze huwelijksreis?"

„Vraagt u mij zo maar ten huwelijk?" hijgde Alda, op een duizelingwekkende manier, zwevende tussen ellende en zaligheid, „maar ik heb altijd gedacht dat u niets om mij gaf".

„Henry was er altijd", herinnerde hij haar, „en daarom wilde ik mij zelf nooit toestaan, om eraan te denken, hoe lief jij bent. En toch dacht ik het, steeds maar weer. De edelste daad, die ik daarom ook ooit gedaan heb, was, om jou die kaarten te sturen, zodat jij samen met Henry een prettigen avond zou hebben".

„Ik heb nooit van Henry gehouden", zei ze, „alleen in het begin misschien. Maar ik wilde toch met hem trouwen, omdat ik hem niet in den steek kon laten".

„Je moet heel veel van mij gaan houden". zei Douglas Jerningham, terwijl hij haar in zijn armen nam.

„Pas op je schouder", zei Alda haastig Maar hij was niet voorzichtig. En Alda, in zijn armen, wist, dat zij nooit een stijve en strenge, ontzag-inboezemende directrice zou worden.

Inplaats daarvan zou zij Douglas Jerningham toebehoren.

En in haar ogen was dat het heerlijkste op aarde!

EEN MACHTIGE PUZZLE

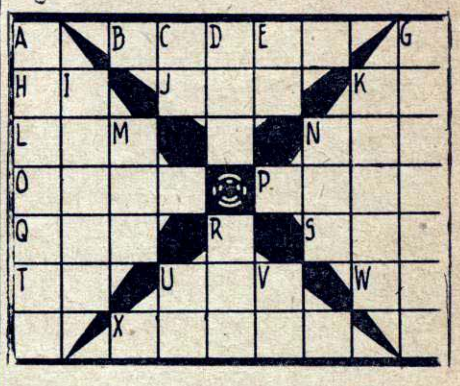

Zo op het eerste gezicht zoudt U zeggen dat de figuur die van een kruiswoordpuzzle is, maar ditmaal moeten er geen woorden, maar getallen ingevuld worden en wel een aantal machten. U weet nog wel wat machten zijn? De derde macht van 4 is 64 want $4 \times 4 \times 4 = 64$. Zo is de vijfde macht van 2 gelijk aan 32 omdat $2 \times 2 \times 2 \times 2 \times 2 = 32$. Hier volgen de omschrijvingen van de in te vullen woordgetallen:

HORIZONTAAL

B — 16e macht
H — 11-voud
J — 3e macht
K — Factor van Hor. H
L — Bonifacius vermoord
N — Kwadraat
O — Floris V vermoord
P — Willem de Zwijger vermoord
Q — Veelvoud van Hor. R
S — 13-voud
T — 5-voud
U — 3e macht
W — 7-voud
X — 14e macht

VERTICAAL

A — 6e macht
C — 13-voud
D — 9e macht
E — Wortel uit Hor. S
G — 22e macht
I — Veelvoud van Hor. R
K — 6e macht
M — 3-voud
N — 11-voud
R — 5e macht
U — Zie Vert. E
V — Even getal

De oplossing van deze puzzle (nr. 64) kunt U vóór 4 Juni 1955 (buiten Djakarta 14 dagen later) inzenden aan de Redactie van Wereldnieuws, Hajam Wuruk 8, te Djakarta. U gelieve op de enveloppe het nummer van deze puzzle te vermelden. Onder de inzenders van een goede oplossing wordt een prijs van Rp. 20,— verloot.

OPLOSSING PUZZLE no. 63

```
    94
    79
   ---
   846
  658
  ----
  7426
```

Na loting werd de prijs van Rp. 20,— toegekend aan: Tjan Gwan Gong, Djl. Pirngadi 10, Surabaja.

Het bedrag wordt per postwissel toegezonden.

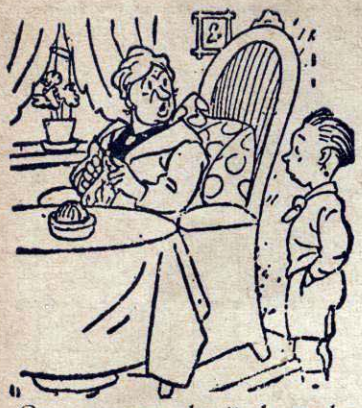

„Oma, waarom draait de aarde rond haar as?"
„Stoute jongen, heb je aan de whiskeyfles van Opa gezeten?"

HEREN OP KAMERS.

„Maar toen wij de laatste keer in Afrika waren, gingen we bijna dood van honger. We moesten van onze schoenen soep koken."
„Sssst! Laat de hospita het niet horen!"

„Kijk eens, wat die zwaan vertrouwelijk tegen mij zegt".
„Ja, ze zal denken, dat je Lohengrin bent."

„Als ik eerlijk wil zijn, moet ik je bekennen, dat jij niet het eerste meisje bent, dat ik kus". „En als ik eerlijk moet zijn, moet ik je bekennen, dat je nog heel wat moet leren".

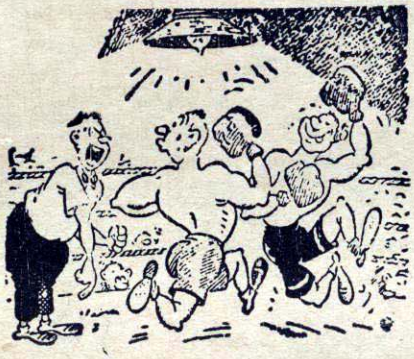

„Als je weer eens op m'n eksterogen trapt, zal ik je een pak rammel geven, waar je van opfrist".

„Moeder: De enige manier waarop ik nog iets tegen mijn familie kan zeggen is, het in de krant te laten drukken."

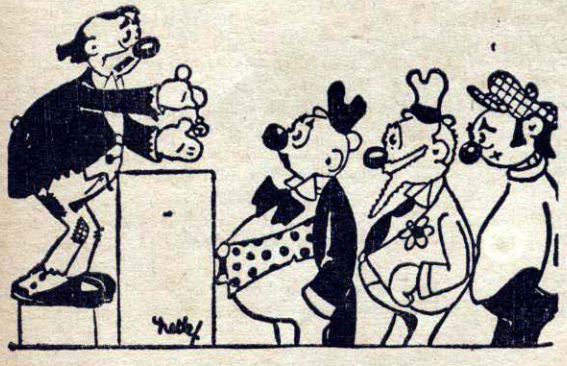

„Vijfhonderd duizend gulden zó op je hand in rijksdaalders uitgeteld, voor ieder die bewijzen kan, dat er één horloge beter loopt dan dit horloge; kostprijs 49 cent!"

„Ik zeg maar: Er zijn dames, maar jij bent er in elk geval geen."

„Beklaagde, ben je schuldig of onschuldig?"
„Zoekt u dat zelf maar uit. U wordt er toch voor betaald?"

Wereldnieuws

Bureaux van redactie, administratie abonnementen en advertenties, Djl. Hajam Wuruk 8, Djakarta, Tel. 3270 Gambir. Abonnementsprijs: bij vooruitbetaling Rp. 10.— per maand. Losse nummers zijn verkrijgbaar à Rp. 2.50 per exemplaar. Wereldnieuws in combinatie met de Java-Bode Rp. 24.— per maand. Agentschappen: De Vrije Pers te Surabaja, Java Post te Surabaja, De Locomotief te Semarang, Harian Penerangan te Padang, A. I. D. De Preangerbode te Bandung en het Nieuwsblad voor Sumatra te Medan.

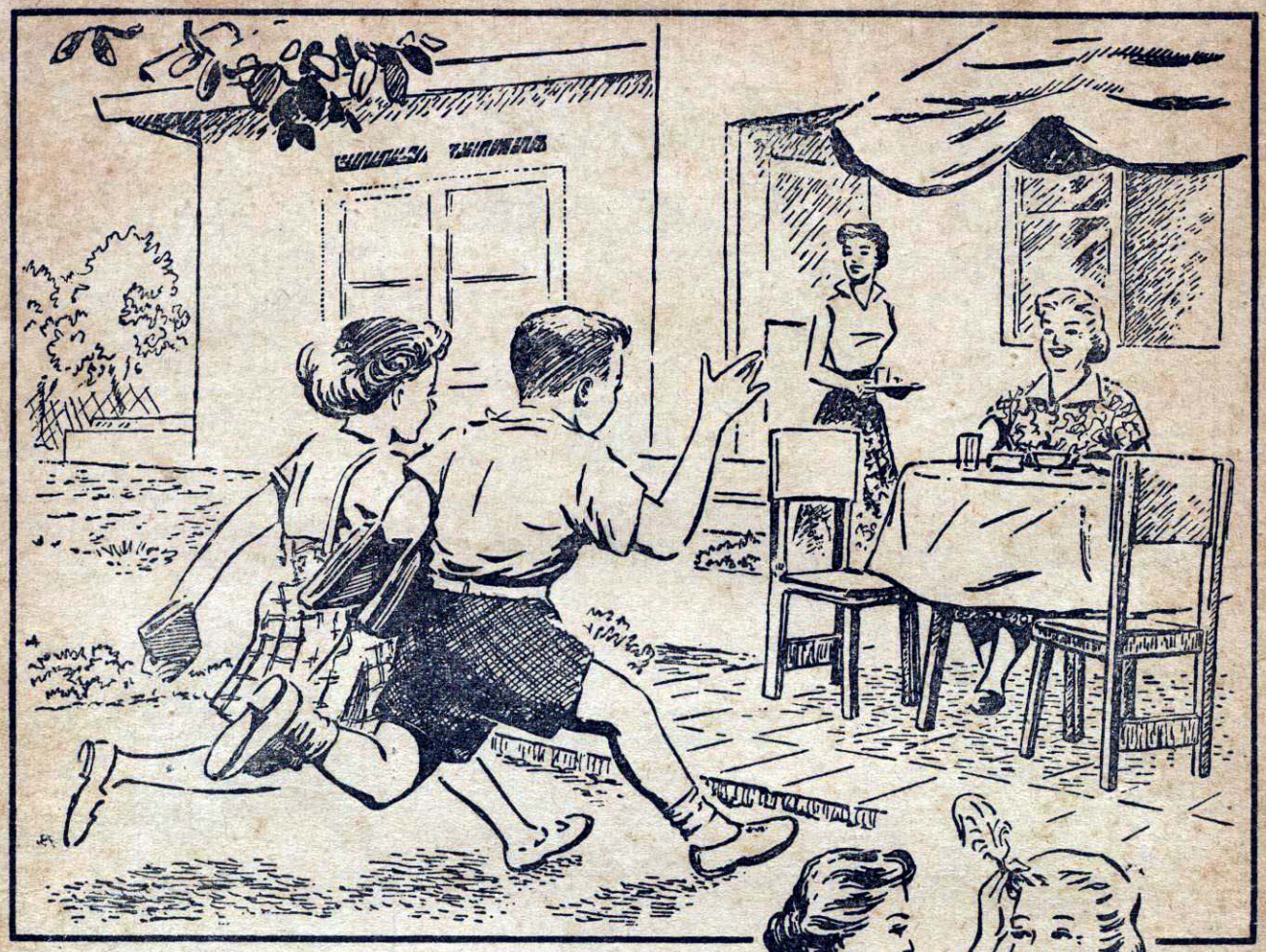

"Mams, U verdient een pluim....

Weet U nog hoe vlug wij uit school kwamen, wanneer U flensjes gebakken had! Daarom maak ik nu ook die Blue Band tractaties, waardoor mijn kinderen sterk en gezond zijn!"

BLUE BAND

de erenaam voor de fijnste margarine!

B.B.-2P-175-H.

DRUK DE UNIE